

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JENNA WOLFHART

WITCH'S MARK

A BONE COVEN CHRONICLES NOVELLA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

CADI İŞARETİ
BONE COVEN GÜNLÜKLERİ

JENNA WOLFHART

Cadı İşareti

The Bone Coven Chronicles'in ön

bölümü Kapak Tasarımı: [Orina Kafe](#)

Copyright © 2017 by Jenna Wolfhart

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Sonsöz

Cadının Laneti Alıntısı

Yazarın Notu

Yazar Hakkında

BÖLÜM 1

T Başkası olsa, Laura ve ben bir Cumartesi gecesi eğlenmeye çıkmış yirmili yaşlarda iki normal genç gibi görünürdük. Ama işte bu noktada yanılırlardı. Kadehlerimizi tokuşturduğumuzda aklımız ne müzikte, ne dönen ışıklarda, ne de dans pistinde yanımızdan geçen ateşli adamlarda değildi.

Bir mezarcının bize iblis sorununu anlatmasını bekleyen iki cadıydık.

"Bu adamın neye benzediğini biliyor musun?" Laura tekila boğazına kaçtığı anda başını geriye eğdi ve yüzünü buruşturdu. Muhtemelen iş başında içmemem gerekse de ben de aynı şeyi yaptım. Ne de olsa bu gece *gerçek* bir iblisi kovmam gerekmeyecekti. Şimdiye kadar Boston yeraltı dünyasının iyi insanları için dört dava üstlenmişim. İblisler tarafından eziyet edildiklerini düşünen insanlar. Gerçek şu ki, her zaman sadece kendi zihinlerindeki iblislerle uğraştıkları ortaya çıktı.

Elbette bu elim boş döndüğüm anlamına gelmiyordu. Nakit nakittir diye düşündüm ve büyükanneyle ben şu anda boş geziyorduk. İblislerinin *aslında* başka bir âlemden gelen yaratıklar olmadığını öğrendiğimde, bu oyunu oynadım. İnsanlara aksini söylemeye gerek yoktu. Eğer iblislerin hayatlarını mahvettiğini düşünmek istiyorlarsa, ben kim oluyordum da onların fikirlerini değiştiriordum? Özellikle de bu oyunu oynamak, iki yüz doların doğrudan yırtık cebime girmesi anlamına geliyorsa.

Sanırım insanları dolandırdığımı söyleyebilirsiniz.

Ayrıca, benim dolandırıcılığım genellikle bir şekilde yardımcı oluyordu. Geçen hafta bir adam, başka birine taşındığı için ölü kız arkadaşı tarafından rahatsız edildiğini düşünüyordu. Biraz ilahi, biraz bitki sallama ve bam. Hayalet hiç gerçek olmamış olsa bile artık kendini suçlu hissetmesine gerek yoktu.

"Hiçbir fikrim yok," dedim, siyah giyimli bedenlerden oluşan kalabalığı tarayarak. Descent, insanların pembe bandaj elbiseler ve yüksek topuklu ayakkabılar giydiği tipik bir kulüp değildi. Buradaki insanlar daha çok işin ürkütücü tarafıyla ilgileniyordu. Uzun, kabarık trençkotlar, dövme ve siyah ruj. Mezarcı da bu yüzden onunla burada buluşmamızı istemişti. Mezarlıkta çalışan herkes en azından biraz ürkütücü olmalıydı.

Sesimi müziğin üzerine yükselterek devam ettim. "Beni geçen ay dolaştığım forumlardan

birinde buldu."

Laura kaşlarını kaldırdı ve bara yaslandı. "Bunların komplo teorisyenleriyle dolu olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Öyleler," dedim. "Ama bu davalarda farklı bir yaklaşım benimsemeye karar verdiğimden beri bunun önemli olmadığını düşünüyorum. Gerçek olmak zorunda değiller, biliyorsun."

İblis avcılığı işleri için ilk kez nabız yokladığımda, tüm niyetim yasal davaları üstlenmekti. Annem hayattayken Bone Coven için bir İnfazcı olmuştu. İblis savaşında savaşmış ve sayamayacağım kadar çok doğaüstü düşmanla mücadele etmiş azılı bir koruyucuydu. Bu benim kanımda vardı. Ve henüz meclis işaretimi almamış olsam da, bir iblisi kendi diyarına geri göndermek için ne gerektiğini biliyordum.

Ayrıca, dediğim gibi, fazladan paraya ihtiyacım vardı.

Sadece, kimsenin iblis sorunu yok gibiydi. Artık yok. Savaş kazanıldığında, covenler dünyalar arasındaki perdeyi güçlendirebildi ve herhangi bir şeyin geçmesi nadirdi.

Sahte davalar kapımı çaldığında hayır demek benim için imkansızdı.

Laura'nın ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Zoe, bunu yanlış anlama. Seni yargıladığım falan yok. Umarım bunu biliyorsundur. Ama bu sahte iblis vakalarını yapmak yerine cadılar meclisine ulaşmayı hiç düşündün mü? Onlardan yardım istemeyi?"

"Cadılar meclisinden yardım mı isteyeceksin?" Neredeyse gülmek zorunda kalacaktım. "Ciddi olamazsın. Son dört yıldır büyükanne mi görmezden geldiler. Şimdi neden onunla uğraşsınlar ki?"

"Büyükanne nasıldır bilirsin. Yardım istemeyi sevmez. Belki onlarla konuşmaya gidersen gerçekten dinlerler. Yapabilecekleri bir şey olmalı. Belki açık bir işleri falan vardır."

"Büyükanne mi dinlemiyorlarsa, beni de dinlemeyecekleri kesin. Henüz işaretimi bile almadım." Başımı salladım ve barmenin barın diğer ucuna koyduğu ikinci kadehe uzandım. "Bunu önerdiğine bile inanamıyorum, savaştan bu yana bizi nasıl reddettiklerinden sonra. Sadece beni değil, seni de."

"Tamam." Laura teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Bundan bahsettiğim için özür dilerim. Sadece seni her ay tahliyeden iki saniye uzakta görmekten nefret ediyorum."

"Bu davaları almaya devam ettiğim sürece, olmayacağım."

Bunun üzerine dikkatimi tekrar kalabalığa verdim, gözlerim mezar kazıcıyı arıyordu. Laura'nın önerisi hiçbir işe yaramayacak olsa da, bir yanımda onun haklı olmasını diliyordu. İblis savaşından önce, meclisin geçim sıkıntısı çeken cadılara ve büyücülere yardım edecek kaynakları vardı. Herkese yetecek kadar iş vardı, annem de babam da bu sayede onlar için çalışmaya başlamıştı. Ama şimdi, tüm kaynaklar tükenmiş ya da yok edilmişti.

Tek başımdım.

Kalabalığı tararken bir adam bedenlerin arasından sıyrıldı ve yanımdaki bara yaslandı. Dar siyah tişörtü karnının sert düzlemlerini ve kalın kaslarını vurguluyordu.

Kollarını. Gözlerimi kırıştıtarak ona doğru baktım, ancak bakışlarının, kalbimin boğazıma sıçramasına neden olan bir yoğunlukla yanan bir çift karanlık gözle yüzüme kilitlendiğini gördüm.

Yanaklarım alev aldı ve bakışlarımı kaçırdım. Bu adam ateşliydi. Ciddi anlamda seksi. İlk defa, doğaüstü nedenler dışında başka nedenlerle burada olmayı diledim. Normal bir yirmi yaşında olsaydım, onun günah kadar sıcak gülümsemesine sırtımı dönmekten başka bir şey yapabiliirdim.

"Bu o mu?" Laura yaklaştı ve sesini fısıltıya düşürdü. "Sana gerçekten bakıyor."

Yanaklarımdaki sıcaklık beş kademe daha arttı. "Hayır, keşke. Sence mezar kazıcıya benziyor mu?"

Bir mezarcının neye benzemesi gerektiğini bildiğimden değil, ama yanımdaki mükemmel örneğe benzeyeceğini hayal bile edemezdim. Hepsi yanan gözler ve dalgalanan kaslar.

"Oh." Laura omzumun üzerinden bakmak için yana kaydı, dudaklarını hafif bir gülümseme kapladı. "Sana içki ısmarlamak istediği belli olan seksi adamı kastetmiyorum. Diğerini. Şuradaki. Elinde kürek olan."

"Kürek mi?" Laura'nın bakışlarının yönünü takip ettim ve söz konusu adamı bulduğumda neredeyse içimi yudumlayacaktım. Uzun boylu, zayıftı ve kulübün karanlık zeminine sürtünen kalın kapüşonlu bir paltoyla örtülmüştü. Gözleri çökük ve çukurdu, bu da damarlarıma bir ürperti gönderdi. Ve Laura haklıydı. Elinde bir kürek tutuyordu. Kürek çamura bulanmış, bize doğru ilerlerken toprak parçaları yere düşüyordu.

Bir mezar kazıcı *işte* böyle bir şeydi, ama bunun hayal ettiğimden çok ama çok daha tuhaf olduğunu kabul etmek zorundaydım. Neden elinde bir kürek vardı ki?

"Sen Zoe'sin," dedi bize ulaştığında derin, çakıllı bir sesle. Neredeyse lirik bir tondaydı bu.

"Evet," dedim yavaşça. Adama barda duracağımızı söylemişim ama ne bir fotoğrafımı göndermiş ne de neye benzediğimi tarif etmişim. Bu yüzden tam olarak kim olduğumu biliyor olması.... en hafif tabirle biraz sinir bozucuydu. En çok da Azrail'e benzediği için.

"Ben Belzus, Forest Hills Mezarlığı'nın koruyucusuyum." Devam etmeden önce bana hafifçe başını salladı. "Mahzenlerden birinde bir iblis var ve ben onu kovamıyorum."

Ağzım kurudu. Bu adam bana mesaj attığında herhangi bir mahzene girmekle ilgili bir şey söylememişti. İblislerden -sahte ya da başka türlü- korkmasam da insanlar zaman zaman beni tedirgin edebiliyordu. Yapılacak en akıllıca şey bundan uzaklaşmak olurdu. Gezegendeki en ürkütücü adam elinde bir kürekle bana doğru yürüyordu. Hem de bir kulüpte. Ve benden mahzenine girmemi istedi. Akli başında hangi cadı bunu kabul eder ki?

Ama lanet paraya ihtiyacım vardı. Ve bir hançerim vardı.

"Ben Zoe," dedim başparmağımla göğsüme vurarak. "Bu da Laura. Biz hiçbir şeyin koruyucusu değiliz ama iblis sorununuzu sizin için halledebiliriz."

"Hayır, hayır." Adam başını salladı ve kaşlarını çattı, tüm yüzü derin kırışıklıklarla buruştu.

"Mahzen için sadece bir cadı var. Karanlık olan."

"Karanlık olan mı?" Kaşlarımı çatarak başımı salladım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"İçinizde bir karanlık var," dedi adam aceleyle. "Ve sadece karanlığa sahip olan kişi bu yarattığı mahzenden kovabilir."

Tüylerim diken diken oldu ve tedirginlik içimi sıktı. Bu adam beni çok ürkütüyordu. Az önce bana hakaret ettiği gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Kim birine içinde karanlık olduğunu söyler ki? Elbette... tamamen haksız değildi. Ailem öldüğünden beri, içimin derinliklerinde sanki kendi benliğimle savaşıyormuşum gibi hissettiren bir his vardı. Doğru ve yanlış arasındaki çizgiyi aşmak için artan bir cazibe. Karanlık düşünceler ve karanlık arzular.

Elimden geldiğince görmezden gelmeye çalıştım ama orada olduğuna hiç şüphe yoktu.

"Affedersiniz," dedi Laura çenesini kaldırarak. "Ama biz bir paket anlaşıyoruz. İblis sorununun halledilmesini mi istiyorsun? O zaman ben de geliyorum."

Belzus çenesini kaldırdı ve burnunu kırıştırarak kokladı. "Yalnız karanlık cadı ya da hiç cadı yok."

Onun sözleriyle birlikte, kirayı bir kez daha zamanında ödeyemediğim için büyükannemin sokağa atılacağı aklıma geldi. Tek başıma kalırsam idare edebileceğimi biliyordum. Kalacak bir yer bulabilirdim. Kendi ayaklarımın üzerinde durana kadar sığınacak bir yer. Ama endişelenmem gereken sadece kendim değildim. Büyükannem kendi başının çaresine bakamazdı. İstikrarlı bir ortama ihtiyacı vardı. Bir yatağa, başını sokacak bir çatıya ihtiyacı vardı. Ve bunu sağlamak için ne gerekiyorsa yapmalıydım.

Laura'nın yoğunlaşan bakışlarına karşılık vermeyi reddederek Belzus'a hızlıca başımı salladım.

"Tamam, anlaştık."

"Zoe." Laura'nın sesi keskinleşti ve elini bir mengene gibi koluma doladı. "Affedersin, Belzus. Tuvalete gitmemiz gerekiyor. Bizi burada bekleyebilir misiniz lütfen?"

Kaşlarını çatı. "On dakikan var."

"Harika." Laura ona göz kamaştırıcı bir sahte gülümseme fırlattı ve beni bardan uzaklaştırdı. Beni arkasından sürüklerken tırnakları derime batıyordu. Ne söyleyeceğini biliyordum ama hiçbir şey beni bu işten vazgeçmeye ikna edemezdi. Elbette, adam olağanüstü tuhaf biriydi. Ve belki de tehlikeliydi. Ama kendi başımın çaresine bakabilirdim. Bunu yıllardır yapıyordum. Elinde kürek olan bir kaçıkla başa çıkabilirdim.

Kadınlar tuvaletine doğru köşeyi döndüğümüzde, yüzüm tuğla bir duvara çarptı. Çenemde bir acı hissettim ama başımı kaldırıp bardaki adamın üzerimde yükseldiğini gördüğümde hissettiğim utancın yanında bu hiçbir şeydi.

"Özür dilerim," diye kekeledim ama özür dilemesi gerekenin ben olduğumdan emin değildim. Göğsü yüzüme çarptığında neredeyse hiç irkilmemişti bile. Başka bir durumda biraz sinirlenebilirdim ama o *öyle* görünürken nasıl sinirlenebilirdim ki? Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama Laura tekrar kolumu tuttu ve beni uzaklaştırmaya devam etti.

Laura beni kulübün karanlık bir köşesine çekerken, "Ateşli erkeklere ayıracak vaktimiz yok,"

dedi. "Ŗu mezarcı herif cidden űrkűtűcű, Zoe. Adamın adı Belzus," dedi.

"İtiraf etmeliyim ki örümcek hislerimi harekete geçiriyor." Kaşlarımı çattım ve barın yanında sessizce duran kapüşonlu figürü görmek için yana doğru eğildim. Ürkütücü bir heykele benziyordu.

"Cidden bu adamla tek başına gitmeyi düşünüyor olamazsın?" Kaşlarını kaldırdı ve başparmağını ona doğru salladı. "Kulübe bir kürek getirdi, Zoe. Bir *kürek*. Çamurla kaplı. Mezar kazmayı falan mı yeni bitirmiş? Ve kıyafeti. Sanki şeytana tapan bir korku filminden fırlamış gibi. Yani, bu da ne?"

"Tuhaflık faktörünü tartışmıyorum," dedim. "Adam belli ki bu iblis meselesini biraz fazla ciddiye almış."

"Kendisine mezarlığın koruyucusu diyordu, Zoe." Laura'nın dudakları büküldü ama bakışları ciddiyetini korudu. "Gardiyan. Koruyucu. Mezarlığın. Mezarlığın."

"Evet, yani, bu adamın biraz kaçık olduğu açık." İç çekerek öne doğru eğildim ve ellerimi onun omuzlarına koydum. Laura ve ben birlikte çok şey atlatmıştık. Birbirimizi bebekliğimizden beri tanıyorduk, yerde emekliyor ve havada asa sallıyorduk. Birbirimizden sadece birkaç sokak ötede büyümüş, parlak şehir ışıkları ve rüzgârlı gökyüzünün altında sırlarımızı paylaşmıştık. Ve savaş ailelerimizi bizden aldığı anda birbirimize sarılmıştık.

Kan bağımız olmasa bile o benim ailemin bir parçasıydı. Büyükannemden sonra o benim *sadece* aile.

Neden bu kadar endişelendiğini anlıyordum. Ben de en az onun kadar ailesinin bir parçasıydım. Geniş teyzeleri ve amcaları ülkenin öbür ucunda yaşıyordu ve duygusal olarak ona pek yakın değillerdi. Birbirimizden başka kimsemiz yoktu ve beni tehlikeli bir şeye doğru yürürken görmeye neden dayanamadığını anlıyordum. Eğer o da aynısını yapmak isteseydi onu geri çekilmesi için uyarırdım.

"Dinle Laura," dedim. "Bu işe ihtiyacım var. Başka bir iş bulma şansım sıfır ve bu iblis avcılığı işleri her gece gelmiyor. Şimdiye kadar işler yavaş ilerledi."

Laura gözlerini kapattı, dudaklarından yumuşak bir iç çekiş çıktı. "Biliyorum, ama Zoe. Bu adam senin dolandırdığın diğer insanlara benzemiyor. O... Bilmiyorum. Kapalı."

"Tabii ki gitti." Sırıttım. "O, bir iblisin kendisine eziyet ettiğini düşünen bir mezarcı."

"Ama sadece bu kadar." Bakışlarımla tekrar buluşmadan önce omzunun üzerinden şöyle bir baktı. "O forumun bir sürü komplo teorisyeniyle dolu olduğunu ve sadece bir iblisin neye benzediği hakkında hiçbir fikri olmayan insanlarla uğraştığını biliyorum, ama bu adamın neden bahsettiğini biliyor olabileceğini düşündün mü?"

Kaşlarımı çattım ve ona bir kez daha baktım. Elbette, tüm iblis işime gerçek bir şeyle başa çıkmak için başlamıştım, ama geçen ay boyunca bundan sonra sadece vahşi kazları kovalayacağıma ikna olmuşum. Gerçek bir iblis mi? Hayal etmesi zor görünüyordu. Özellikle de kulübün etrafında kürek taşıyan bir adam için.

"Bu adamın sayıklamaktan başka bir şey yapmamasına imkân yok." Omuz silktim ve siyah gömleğimin altına sakladığım kılıfımdaki hançeri okşadım. "Ama ya gerçekse? Ben hazırım."

"Sen hiç bir iblisle karşılaşmadın, Zoe." Laura başını salladı. "Tek yaptığın bir zombi Funko Pop ile pratik yapmak."

"Bu kadarı yeterli olacak."

BÖLÜM 2

“Y Cadı arkadaşımız bir süredir bizi takip ediyordu. Yine de onu atlatmayı başardım," dedi Belzus, kulüpten mezarlığa kadar olan dört bloklu yolunu yürürken. Ellerini kavuşturmuştu sanki bir tür dini esermiş gibi küreğin etrafında toplanmışlardı.

"Öyle miydi?" Omzumun üzerinden arkamızdaki karanlık sokaklara baktım. "Onu nasıl kaybettiniz? Köşeyi döndüğümüz falan yoktu."

"Neden bizi takip ediyordu?" diye sordu.

Cevap vermeden önce bir süre geçti. Bu adama beni ürküttüğünü söylemek istemedim. Bu en hafif tabirle iyi bir müşteri hizmeti olmazdı. "Bilmiyorum."

"Karanlık yalanlara neden olur," dedi adam sessizce.

İşte yine karanlık faktörü ile gitti. Laura'nın sözleri aklımın bir köşesinde duruyordu. Şimdiye kadar gerçek bir iblisin ne olduğuna dair en ufak bir fikri olan biriyle bile karşılaşmamıştım ama belki de haklıydı. Belki de bu adam gerçekten biliyordu. Ama nereden bilebilirdi ki? Çoğu insanın büyüünün varlığından haberi yoktu. İblislerden daha da az haberdardılar. Karanlığın yaratıkları, doğaüstü dünyayla bağlantısı olmayan biriyle karşılaştıklarında genellikle kendilerini gizlerlerdi. Beslenmek daha iyidir, derlerdi hep. Eğer bir insan onları göremezse, kaçamazdı.

"Bu iblis," dedim konuyu Laura'dan uzaklaştırarak. "Bana ondan biraz daha bahset."

Adam önümüzde uzanan kaldırıma odaklanmadan önce bakışlarını bana doğru çevirdi. "Bu bir iblis."

Çok yardımcı oldu. Teşekkürler.

"Tamam, ama bana daha fazlasını anlatabilir misin?" diye sordum. "Ne yapıyordu? Onu hiç gördünüz mü?

Nasıl davranıyor?"

Genellikle bu saçmalığın ortaya çıktığı zamandı. "Şeytan" tost makinesinin fişini duvardan çektiğinde ping sesi çıkarmasına neden olurdu. Ya da "iblis" gecenin bir yarısı merdivenlerin gıcırdamasına neden olurdu. İblisler hiçbir koşulda böyle davranmazdı. Başlarda daha kurnazca davranırlardı. Havada bir değişiklik, bir demir kokusu, soğuktan bir ürperti, ardından yoğun bir korku hissi. Sanki ciğerlerinizdeki tüm hava emiliyormuş gibi.

Çünkü onlar senin ruhunu tüketti.

Adam dudaklarını büzdü. "İblislerin nasıl çalıştığını bildiğinizi sanıyordum."

"Biliyorum," dedim. "Ama bunu senden duymam gerek. Bu ne yapıyordu?"

Adam aniden durdu ve yüzünü bana döndü. İfadesi sertleşmiş çelik ve saf buz gibiydi ama bana karşı hissettiği açıkça belli olan küçümsemenin ardında yoğun bir zekâ saklıydı. "Mahzene girdiğimde sıcaklık en az elli derece düşüyor. Hava sirkülasyonu olmamasına rağmen rüzgarlı. Ve yere çizilmiş bir rün var."

İçimden şok ve endişe geçti. Her ne kadar çoğundan daha fazlasını bildiğinden şüphelenmeye başlamış olsam da, burada gerçek bir iblisle karşı karşıya olduğumuzu *gerçekten* düşünmemiştim. Birden kendimi çok hazırlıksız hissettim, sanki arkamda tek bir günlük antrenman olmadan bir futbol sahasına adım atıyormuşum gibi. Çünkü Laura haklıydı. Kendi dairemin güvenliğinde kaç kez büyüünün hareketlerini yapmış olmama rağmen, gerçek bir şeyle hiç karşı karşıya gelmemiştim.

Bir iblisin yüzüne hiç bakmamıştım, savaş sırasında bile.

Üstüne üstlük bir de çağırılmıştı.

"Evet, görüyorsunuz." Adam yüzümdeki şaşkınlığı görünce başını salladı. "Ben senin faydalanabileceğin masum bir insan değilim."

"O zaman sen nedin?" Sözcükler, ben onları filtreleyemeden ağzımdan çıkıverdi. Kesinlikle bu işi kaybetmeme iki saniye kalmıştı. Her ne kadar bu adamda görüldüğünden daha fazlası olduğu açık olsa da ve gerçek bir iblis sürgünü durumuna girmek üzere olsam da, bunu yapabileceğimi kanıtlama şansım olmadan önce işleri berbat etmek istemiyordum.

Adam kaşlarını kaldırdı ama başka bir şey söylemeden yürümeye devam etti.

Ona yetişmek için birkaç adım koştum. "Sen bir büyücü değilsin, yoksa benden iblisi senin için kovmamı istemezdin. Sen de vampir değilsin, değil mi? Yani, bu garipliğini açıklayabilir ama yeterince solgun bile değilsin."

"Belki de ben sadece insanım," dedi hafif bir gülümsemeyle, sanki sözlerim onu olması gerekenden daha fazla eğlendirmiş gibi.

"Hayır, değilsin," dedim yüzüne biraz daha yakından bakarak. Gözleri parlak ve yeşildi, kulaklarının uçları da hafif sivriydi. Kukuletası yüzünün büyük bir kısmını gizliyordu. Yürürken adımlarını izledim. İlk bakışta yaşlı görünüyordu ama değildi. Adımları çok hafif, çok akıcıydı. Vücudunda olmaması gereken bir güç vardı. Ve sözleri her zaman çoğu insanda ve büyücüde olmayan garip bir yoğunlukla söylenirdi.

"Sen bir fae'sin," dedim farkındalığım artarken. "Ve buradaki mezarıcı görünümün. Bu gerçek değil.

Bir illüzyon giyiyorsun."

"Aferin." Gülümsedi ve altındaki gerçek fae'nin bir titreşimi gözlerimin önünden geçti. Güçlü, vahşi, yakışıklı. Ama kısa süreli bir bakıştan fazlasını elde edemedi kayboldu. "Bunu anlayabileceğinden tam olarak emin değildim."

"Peki, bu nedir?" Kaldırımın ortasında durdum ve ellerimi yumruk yaptım. "Bir çeşit oyun ya da

numara mı? İblis falan yok, değil mi?"

Fae'ler aldatıcı eğilimleriyle tanınırlardı. Söyledikleri tek bir kelimeye bile güvenmek akıllıca olmazdı. Onlar gerçeği eğirir, yalanları dokur ve şüphelenmeyen kurbanları her arzularını yerine getirmeleri için kandırmakta ustaydılar. Bölgede çok azı yaşıyordu ve hayatımda daha önce hiç karşılaşmamıştım. Yani en hafif tabirle şüpheliydim. Bu neyin peşinde olabilirdi ki?

"Görüyorum ki ünümüz bizi ilerletmiş," dedi Belzus. Şimdi adı çok daha anlamlıydı, çünkü kim çocuğuna Belzus adını verirdi ki? "Bir fae'ye asla güvenme, tamam mı?"

"Hikayeleri duydum," dedim. "Emirlerini yerine getirmeleri için insanları kandırıyorsun. Büyücüleri bile."

"Peki, söylesene, seni neye kandıracağımı sanıyorsun?" Belzus ellerini açtı ve gülümsedi. "İblis sürgünü sürgündür, değil mi?"

"Belki de iblis yoktur," dedim. "Bunu beni kendi diyarına çekmek için kullanıyor olabilirsin."

"Bir iblis var, cadı," dedi, sesi keskinleşerek. "Bundan emin olabilirsin. Belki de aldatırız, ama düpedüz yalan söylemeyiz. *Söyleyemeyiz.*"

Gerçek olduğundan asla emin olamadığım bir bilgi ve şimdi kesinlikle körü körüne inanmayacaktım. Bir fae yalan söyleyebilir miydi? Kimse gerçekten bilmiyordu. Söyleyemeyeceklerini söylemekten hoşlanıyorlardı, ama bu sadece aldatıcı doğalarını daha da örtbas etmelerinin bir yolu muydu?

"O şeyi kendi gözlerimle gördüğümde buna inanacağım."

Fae bana baktı ve gülümsedi. "Güzel. Bakmadan kaçmaya çalışacağından endişe ediyordum. Yaratıkla bizzat tanıştığında tatmin olacağını düşünüyorum."

Fae'nin memnun olduğu gerçeği, durum hakkında tam olarak güven vermiyordu. Bir fae'yi mutlu etmek mi? Ne yazık ki bir cadının yapmak isteyeceği bir şey değildi. Onlar mutlu olduğunda, diğer herkes mutlu olmaz.

Mezarlığa vardığımızda Belzus büyük, antika bir anahtarla kalın metal kapıların kilidini açtı. İçeri girdiğimizde metal gümbürdedi, etrafımız karanlık ve sessizdi. Ensemde hafif bir karıncalanma hissettim. Sezgilerim beni bu yerde bir şeylerin yolunda gitmediği konusunda uyarıyordu. Belzus'un tam olarak ne olduğunu bildiğim için bu sürpriz değildi.

Kapıları arkamızdan kapatıp bizi içeri kilitlerken Belzus'a baktım. "Burada gerçekten mezarcı olarak çalışmıyorsun, değil mi?"

"Yaptığımı hiç söylemedim," dedi. "Ben mezarlığın bekçisiyim. Kazıcıya gerek yok. Bütün bu arsalar dolduruldu."

"Yemin edebilirim ki..." Konuşmayı kafamda tekrar canlandırırken sözümü yarıda kestim. Mezarlıkta çalıştığından ve mezarlarla ilgilenmekle ilgili bir şeyler söylediğinden bahsetti. Kafamda mezarcı ile bağlantı kurmuştum ama şimdi nerede yanlış olduğumu görüyordum. Mezarcı kelimesini hiç doğrudan söylememişti. Sadece ben söylemiştim. "Yani burada gerçekten mezarlarla mı çalışıyorsun? Ne yapıyorsun?"

Her iki tarafı da yüksek mezar taşlarıyla çevrili uzun ve dolambaçlı bir patikada onu takip

etmemi işaret etti. "Onları ben koruyorum."

Kaşlarımı çatarak arkasından yaklaştım. "Onları neyden koruyacaksın?"

Bana soğuk bir gülümseme verdi. "Onları hiçbir şeyden korumuyorum. Ben dünyayı koruyorum"

onlardan."

Sözleri yıpranmış beynime işlerken tüylerim diken diken oldu. Bu da ne demek oluyordu? Bir hikâye mi uyduruyordu? Sözleriyle beni kandırıyor muydu? Ama hayır, yalan söyleyemezdi. Söyleyebilir miydi?

"Bu mezarlarda sadece normal insanlar yok mu?" Sormadan edemedim.

Ama yolun sonundaki taş mahzene vardığımızda Belzus sadece başını salladı. "Bu bir vahiy buluşması değil. İblis mahzenin içinde." Belzus bana bir anahtar uzattı ve geri çekildi. "Sürgününü tamamlaman için burada bekleyeceğim."

"Bu kadar mı?" Anahtarı elinden alırken başımı salladım. Kaba ve ağırdı, metalin ve önümde duran şeyin bilgisinin ağırlığını taşıyordu. Bir iblis. Bu diyardan sürgün edilmesi gereken gerçek bir iblis.

"Cadı olan sensin," dedi buz gibi bir gülümsemeyle. "Bundan sonraki kısım sana bağlı."

Sessiz bir an boyunca ona uzun uzun baktım, şehrin uğultusu taş ve metal zeminin içinden geliyordu. Elim anahtarı tutarken titredi ve kafam aylardır içine tıktırdığım bilgiyle kükredi. Annem hayatı boyunca o kadar çok iblis kovmuştu ki hepsini zar zor sayabiliyordu. Pek çok büyücü bu büyüyü hiç zorlanmadan yapabiliyordu. Bu, büyücüler olarak yapabileceğimiz en önemli şeydi ama aynı zamanda en evrensel ve öğrenmesi en kolay olanıydı.

Bazı söylenceler bunun için yaratıldığımızı söylüyordu. Bunu yapmak benim elimdeydi. Tek yapmam gereken içimdeki iradeyi bulmak ve mozolenin kapısını açmaktı.

"Ah, sorunun ne olduğunu biliyorum." Fae bir parmağını kaldırdı ve gülümsedi. "Ödemenin yarısını peşin istiyorsunuz, bu doğru değil mi?"

Önümde beliren gerçek iblis karşılaşması ve bana garip bilgiler veren ürkütücü fae yüzünden parayı neredeyse unutmuştum. Bırakın sonrasını, önümdeki göreve odaklanmak bile yeterince zordu.

"Fae'lerin para konusunda kurnaz oldukları söylenir," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Tüm paraya ihtiyacım olacak peşin ödeme."

Zorluyor olabilirim ama bu bana onun şifreli iblis hikayesinde ne kadar ciddi olduğunu gösterecektir.

"Bana hâlâ güvenmiyorsun," dedi.

"Beni suçluyor musun?" diye sordum. "Sen bir fae'sin. Ve iblis saldırısından korkan bir insan gibi davranarak beni buraya getirdin. Ama korkmuyorsun. Korkuyor musun?"

Fae'lerin iblislerden korkmaları için bir sebep yoktu. Büyücüler ve vampirlerin aksine, bu dünyada sıkışıp kalmamışlardı ve alemlerimiz arasındaki perdeyi defalarca zayıflatmaya çalıştıklarında onlarla yüzleşmek zorunda kalmamışlardı. Fae'lerin buradan tamamen ayrı kendi diyarları vardı. Oraya istedikleri gibi kolayca girip çıkabiliyorlardı ve iblislerin oraya gitmekle pek ilgileri yoktu. Eğer iblisler dünyayı ele geçirirse, fae'lerin tek yapması gereken evlerine çekilmek

olurdu. Ve vampirlerin aksine, hayatta kalmak için insanlara ihtiyaçları yoktu.

Ölümlüleri çok az önemsiyorlardı, bu yüzden tüm hikayesini son derece şüpheli buldum.

Neden bir fae dünyayı bazı mezarlardan korusun ki?

"Bir iblisin benim üzerimde hiçbir gücü yoktur." Gülümsedi. "Ama benim de bir iblis üzerinde gücüm yok. Eğer onu kendim kovabilseydim, kovardım ama bunu yapabilecek yeteneğim yok. İşte burada sen devreye giriyorsun, cadı."

Pelerininin derinliklerinden iki yüz dolar çıkardı ve ellerime sıkıştırdı. "İşte ödemeniz. Şimdi, başka bir şeye ihtiyacınız olacak mı?"

"Hayır." Parmaklarım banknotlara dolandığında nefesim kesildi. Bu paraya çok ihtiyacımız vardı. Büyükanneyle benim bir ay daha geçinmemize yetecek kadar. Gelecek ay ya da ondan sonraki ay ne yapacağımı bilmiyordum ama şu anda buna odaklanamazdım. Burada ve şimdi, bizi geçindirmek için ihtiyacım olan paraya sahiptim. Yarın için daha sonra endişelenmem gerekecekti.

"İyi şanslar." Fae bana hınzırca bir gülümseme attı ve geri adım atarak kendisi ile mahzen arasında boşluk bıraktı. Derin bir nefes alarak ben de tam tersini yaptım ve taş muhafazaya iki adım daha yaklaştım. Anahtarı kilide bastırdığımda sarsıldı, çelik çeliğe çarptı. Ama bundan geri adım atmayacaktım. Şimdi değil.

Bu şeytanı kovabilirim. Onu karanlık ve gölgeler diyarına geri gönderebilirdim.

Ben bir cadıydım. Tanıdığım en vahşi İnfazcı'nın kızıydım.

Ama mahzene adım attığımda, soğuk ve ısırıcı rüzgâr nefesimi kesti. Bu yerin girişine yaklaştığımda iblis kokumu almıştı ve benim için hazırды. Ağzını sonuna kadar açarak kükredi.

BÖLÜM 3

Bir anda hançerim elimdeydi. Tek başına bir iblise karşı pek bir şey yapamazdı ama parmaklarımın arasındaki pürüzsüz deri kabzanın verdiği his sinirlerimi yatıştırdı. Silahımı tuttuğumda kendimi güçlü, yetenekli ve güçle dolu hissediyordum. Kılıcım benim bir uzantım, büyümün bir uzantısıydı.

İblis yerden yükselirken, bacaklarımı büktüm ve hançeri önümde tutarak kabzasını kavradım. Biçimi önümde değişirken gözlerimi kocaman açarak izledim. Elbette büyükannem bu yaratıkları bana tarif etmişti ve eski büyü kitaplarında çizilmiş resimlerini görmüştüm. Ama hiç şahsen görmemiştim. Ve hiç bu kadar yakın olmamıştı.

Hayatımda gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

Vücudu karanlık ve kenarsızdı, sanki her hareket ettiğinde şekli değişiyordu. Gölgelerle dolu ve gece kadar siyah olan iblisin kanatları mahzenin tüm uzunluğu boyunca uzanıyordu. Üzerimde yükseliyor, başı taş tavanın tepesine değiyordu. Her hareketini duman dalları takip ediyor, açık ağzından sert ve acı bir rüzgâr çıkıyordu.

Kendime rağmen ürperdim. Daha insani görünmesini beklerdim aslında. Bu dünyadaki diğer tüm doğaüstü şeyler öyleydi. Büyücüler, vampirler, kurtadamlar ve fae'ler. Hepsinin insan biçimleri vardı, içlerinde insanlık olmasa bile hepsinin insanlık aurası vardı.

Ama iblisler? Oldukları yaratıklara benziyorlardı. Derimi ürperten garip bir enerjiyle titreşen karanlık gölgeler. Ve oldukça korkutucuydular.

Derin bir nefes alarak aramıza biraz daha mesafe koymak için iki adım geri attım. Zihnim yapmam gereken adımların listesini gözden geçirdi. İlk defa, bu büyüyü kendi başıma defalarca çalıştığım için mutluydum. Çünkü düşünmeme bile gerek kalmıyordu. Ve bu şey önümde dönüp dururken, beynim gerçekten de kendimi hayatta tutmaktan başka bir şeye odaklanamıyordu.

"Cadı," diye tısladı iblis. "Neden buradasın?"

Sesi derin ve çakıl doluydu. Gözlerimi kırpıştırarak başımı salladım ve kılıcımı yanmış kemiklerden yapılmış tebeşirle çizilmiş olan çağırma rününe doğrulttum. Bu, bu iblisi buraya bir büyücünün, Kemik Meclisi'nden birinin çağırdığı anlamına geliyordu. Nedenini hayal bile edemiyordum ama bunu çözmek benim işim değildi.

Tek yapmam gereken bu şeyden kurtulmaktı.

"Şu rumuzu görüyor musun? Burada kalışınızın geçici olduğu anlamına geliyor," dedim, sesimin emin ve güçlü çıktığını duyduğuma sevindim. Çenemi kaldırarak omuzlarımı geriye attım. "Ve şimdi seni kendi diyarına geri göndereceğim."

İblis sarsıldı ve tısladı, çığlığa benzer bir ses çıkardı. Burada bulunmasının sebebi her neyse, belli ki mutlu değildi. Muhtemelen sürgün edilmek istemiyordu. İblisler asla istemez. Onların diyarı karanlık ve kasvetliydi ve çok arzuladıkları insan ruhlarından yoksundu. Bu yaratıklarda böylesine yoğun bir arzuya neden olan insan ruhlarının ne olduğunu kimse tam olarak bilmiyordu ama teoriler vardı. Bazıları iblislerin onlar olmadan hayatta kalamayacağını düşünürken, diğerleri güçlerini insanlardan aldıklarını düşünüyordu.

Sebep ne olursa olsun, perdeyi aşmak için inanılmaz miktarda zaman ve enerji harcıyorlardı. Ve bir tanesini buraya çağırmak, doğaüstü toplulukta epik boyutlarda bir suçtu.

Bu çok sık olmazdı. Çoğu büyücü böyle bir şeyi yapmayı aklından bile geçirmezdi. Hele ki dünyamıza yönelik bu tehdidi durdurmak için verdiğimiz savaşta kaybettiğimiz onca hayattan sonra.

Yere diz çöktüm ve cebimden kendi kemik tebeşirimi çıkarıp her şeyden önce çağırma rününü işaretledim. Büyükannem bana orijinal çağırma rününü iptal etmeden bir iblisi sürgün etmenin mümkün olduğunu söylemişti ama bu sürgünün devam etmeyeceği anlamına geliyordu. Rün orijinal haliyle var olduğu sürece iblis istediği gibi gelip gidebilirdi.

Açıkçası, bunun olmasına izin vermeyecektim.

Rünün üzerini çizmeyi bitirdiğimde, hemen yanına yeni bir tane çizdim. Sürgün rünü, büyük bir daire ve ortasında K şeklinde bir işaretle oluşturulmuştu. Çoğu büyü ve rün dört cadı topluluğu arasında farklılık gösterirken, sürgün rünü evrenseldi. Her cadı ve büyücünün yapabildiği tek büyü buydu. İblislerle savaşmak bizim bu dünyadaki amacımızdı.

Rünü çizdikten sonra ayağa kalktığımda iblisin sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi mahzenin uzak duvarına doğru sinmiş olduğunu gördüm. Kaşlarımı çatarak başımı eğdim. Bu garipti. Daha önce hiç bir iblisle karşılaşmamış olsam da hikâyelerini duymuştum. Genellikle karşılık verirlerdi. Genellikle bu âlemde kalmak için ellerinden geleni yaparlardı.

Ama bu, mahzenin diğer ucunda öylece duruyordu, karanlık ve boş gözleri doğrudan ruhuma bakıyordu.

Bir parçam tereddüt etti. Tüm bu durum bana garip geliyordu ve her adımda bir tuhaflık vardı. Mezarların koruyucusu Fae. İblisin ilk etapta bir mahzende olduğu gerçeği. Çağrıldıklarında iblisler kendilerini çevreleyen duvarlara bağlanırlardı. Bu iblis istese bile mahzenden çıkamazdı. Öyleyse neden bir büyücü onu buraya çağırsın ki? Bu hiç mantıklı değildi ve iblisin korkusu da öyle.

"Neden buradasın?" Hançerimi bir santim kadar indirerek sordum. "Bu mahzende mi?"

İblis tekrar tısladı ve kollarımdaki tüm tüyleri diken diken etti. "Çağrıldım, cadı."

"Ama neden?" İblis cevap olarak bir kez daha tıslayınca başımı salladım.

Neden deniyordum ki? Belli ki buraya neden ve nasıl geldiğini bilmiyordu ve en az benim kadar kafası karışmıştı. Bu muhtemelen neden sinmiş olduğunu açıklıyordu. Ne de olsa bir mahzende kapana kısılmıştı. Belki de onu kendi diyarına geri göndermemi *istiyordu*.

Kafamın içinde alarm zilleri çaldı ama kendimi sesleri susturmaya zorladım. Burada ne olup bittiğine bakmaksızın iblisin gitmesi gerekiyordu. Sadece para yüzünden değil, burada ne kadar uzun süre kalırsa perde o kadar zayıflayacaktı.

Elimi yumruk yaptım ve gözlerimi kapattım, büyüün damarlarımdan beyaz sıcak elektrik gibi aktığını hissettim. Rüzgâr saçlarımı savuruyor, kalbim heyecan ve korkunun yoğun karışımıyla çarpıyordu. Elim uzatıp iblisi işaret ettiğimde büyü elimden yuvarlandı. "Git. Hemen burayı terk et."

Büyü havayı yardı ve iblise çarptı. Yer gümbürderken ve taş duvarlar sallanırken dişlerimi sıktım. Işık ve karanlık birlikte yuvarlandı ve iblisin içini dışına çıkardı. Saniyeler sonra, beni mahzende sert ve hırıltılı nefesimden başka bir şeyle yalnız bırakarak gitti.

W Mahzenden çıktığımda Belzus ellerini uzun, koyu renkli pelerinin içine sokmuş beni bekliyordu. Yüzü bulutlarla dolu gece göğünden gelen gölgelerle örtülmüştü, sadece çenesinin kenarı soluk ay ışığından parlıyordu.

"Sanırım iş bitti," dedi zar zor duyabildiğim kısık bir sesle çalkalanan rüzgarın üzerinde.

"Evet, iblis gitti. Çok zor olmadı, bu da beklenmedik bir şeydi." En ufak bir şaşkınlık belirtisi bile göstermeyince gözlerimi kısıtım. Aslında, sanki bunu bekliyormuş gibi neredeyse gülümsedi. "Bana bir şey söyle, Belzus. Burada ne haltlar dönüyor?"

Cevap vermeden önce bir an durakladı. "Görünüşe göre ilk iblisinizi kovmuşsunuz. Hizmetleriniz için teşekkür ederiz."

"Hayır, demek istediğim, neden burada bir iblis vardı? Ve ben onu kovmaya gittiğimde neden karşı koymadı?"

Bunların hiçbiri mantıklı değil."

Belzus omuz silkti ve sözlerini omzunun üzerinden atarak döndü. "Bir iblisin zihninin iç işleyişini anladığımı iddia etmiyorum. Ya da bir büyücünün."

"Yani, bir büyücünün bir mahzene neden bir iblis çağırdığı hakkında hiçbir fikriniz yok mu? Burada gardiyan olarak çalışıyorsun, değil mi? Mutlaka bir şeyler biliyor olmalısın."

"Pek çok şey biliyorum ve daha fazlasını bilmiyorum." Kapılara doğru yürümeye devam etti. "Yardımlarınız için teşekkür ederim, Bayan Bennett. Artık gidebilirsiniz."

Ve böylece gitmiş oldu.

BÖLÜM 4

Mu sessiz mezarlıkta yürürken ayak seslerim taş döşeli patıkada yankılanıyordu. Alçak dallar görüşümü engelliyordu ve tepemdeki yoğun bulutlar ayın ışığını saklıyordu. En az iki yüz yıllık görünen, kenarları rüzgâr ve yağmurdan aşınmış ve solmuş bir mezar taşı kümesinin yanından sağa döndüm. Belzus'un sözleri içimde çınladı. Aklıma geldi ve tepki olarak ürperdim. Bunlar onun dünyayı "koruduğu" mezarlardan bazıları mıydı? Ve bu ne anlama geliyordu?

Ve neden birisi bir mahzene bir iblis çağırmıştı?

Çok fazla soru, çok az cevap. Ve bildiğimden daha fazlasını öğrenebileceğimden emin değildim. Yoluma devam ederken boynumda keskin bir ağrı hissettim. Tökezleyerek parmaklarımı o noktaya, köprücük kemiğimin hemen üzerindeki yumuşak deriye bastırdım. Az önce beni bir şey mi ısırılmıştı? Kanıma susamış bir tür ürkütücü mezarlık böceği mi? Ama acı tekrar tenime vurduğunda Sıcak büyüünün yakıcı elektriğiyle, bir böceğin gerçekten çok uzak bir şey olduğunu biliyordum.

Cadılar meclisi damgam geliyordu.

Bir nefesle dizlerimin üzerine çöktüm, ellerimi yere bastırdım ve tırnaklarımı toprağa geçirdim. Acının şiddeti bir kademe daha artarken sessiz bir çılgılık atmak için ağzımı açtım. Büyü damarlarımdan fişkırdı, ayak parmaklarımdan başıma ve uzun, dalgalı saçlarımdan her teline yayıldı. Beni etkisi altına aldı. Ham gücün kokusu, tadı ve sesi beni hayatımda hiç hissetmediğim bir şekilde dolduruyordu.

Dizlerim toprağa gömülmüş ve saçlarım elektrikli bir hava fırtınasında savrulurken orada ne kadar süre öylece çömeldiğimi bilmiyordum. Sanki hem günler hem de sadece saniyeler geçmiş gibiydi, zaman artık tamamen benim olan büyüünün yoğun heyecanı içinde kaybolmuştu.

Sonunda işaretimi almam çok uzun zamanımı almıştı. Onu teşvik etmek için orada burada büyüler denemiştin, ama hiçbir zaman işaretimi var edecek kadar kemik büyüünü fethedememiştin. Ta ki şimdiye kadar.

Yavaşça ayağa kalktım ve lanet bir aptal gibi sırtarak ellerimi büktüm. Cadılar meclisinin şu anki işleyişine karşı olumsuz hislerime rağmen, ailemin beni korumak için yaptığı her şeye saygı göstermek için bile olsa, resmi bir üye olmaktan başka bir şey istemiyordum. Bu beni tam

anlamıyla bir cadı yapacaktı ve

Artık daha önce hiç sahip olmadığım kadar güce erişimim vardı.

Büyükanneme söylemek için sabırsızlanıyordum.

BEve döndüğümde, büyükannem kucağında örgü şişleriyle oturma odasında bekliyordu. Ben yokken üzerinde çalıştığı atkıya neredeyse hiç dokunmamıştı, zihni çoğu zaman buraya ve şimdiye konsantre olamayacak kadar bulanıktı. Onu bu hale getiren şeyin ne olduğunu bana hiç anlatmamıştı. Tek söylediği savaş sırasında bir saldırı olduğuydu.

"Selam, büyükanne. Ben geldim." Çantamı yere bıraktım ve gözlerini kırpıştırarak daldığı hayalden sıyrıldığında gülümsedim. Gözleri yüzümü ve gülümsememi süzdükten sonra ayakkabılarımdaki kiri görmek için aşağıya kaydı.

"Saat sabahın ikisi Zoe," dedi yorgun bir iç çekişle. "Nerelerdeydin?" "Laura ve ben dışarı çıktık," dedim belli belirsiz. Descent'ten ya da ürkütücü fae'lerden bahsetmek istemedim. O da hikayenin tamamını bilseydi çok endişelenirdi. "İblis sorunu yaşayan biriyle karşılaştık ve ben de onun için bu sorunu halletmeyi teklif ettim. Bir iblisi sürgün ettim büyükanne. Ve bu benim işaretimi getirdi."

Gözleri bir an için jilet gibi keskinleşti ve bana saldırıdan önceki halini hatırlattı. Zeki, güçlü, yetenekli. "İşaretin geldi mi? Buraya gel ve görmeme izin ver, Zoe."

"Bir dakika," dedim. "Henüz ben de görmedim."

Bu, diğerlerinden çok daha önce süregelen bir gelenektir. Bir cadı işaretini aldığı anda, bunu herkesten önce ilk gören o olmalıydı. Aksi kötü şans olarak kabul edilirdi. Dört cadı topluluğunun şimdikinden daha dağınık olduğu zamanlarda, kaçmak zorunda kalma ihtimaline karşı cadının ne olduğunu herkesten önce bilmesi çok önemliydi. O zamanlar, farklı büyücü türleri arasında savaşlar nadir değildi ve zaman zaman covenantler arasında savaşlar yapıldı. Ama şimdi işler farklıydı. Birincisi, bizden çok az kişi kalmıştı. Ve ikincisi, Gölge hariç, cadılar arasındaki çatışmalar çoktan sona ermişti. Onlar dışlanmış sayılırdı, neredeyse iblislerin kendileri kadar kötü.

Bununla birlikte, hangi işarete sahip olduğumu zaten biliyordum. Ebeveynlerimin ikisi de Kemik Meclisi üyesiydi ve büyükannem de öyleydi. Güç kanımda olduğu için başka bir şey olmam imkânsızdı. Massachusetts'teki cadıların nadiren kemikten başka bir şey olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Kan Meclisi üyeleri, Avrupa'da büyüünün daha yoğun yönlerini kullanma eğiliminden uzaklaşmış olanlar ve Asya'dan göç etmiş az sayıda Yükselen Güneş cadıları vardı. Ama çoğunlukla Birleşik Devletler'deki büyücülerin damarlarında kemik büyü dolaşıyordu.

Banyo aynasına ulaştığımda, tişörtümün yakasını aşağı doğru çevirdim. Bana bakan işaret, hayatım boyunca tanıştığım her cadı ve büyücünün üzerinde gördüğüm sembol değildi. Bu işaret

bundan çok ama çok daha farklıydı. Korku içimde birikti. Kalbim göğsüme çarpıyordu, öne doğru eğildim ve ciğerlerimdeki tüm havanın patladığını hissettim. Bu doğru olamazdı.

Gözlerimi yakan yaşlarla gömleğimi izimin üzerine geri ittim ve aynadan sendeleyerek uzaklaştım.

Hayır. Başımı salladım ve aynada kendi korku dolu gözlerimle karşılaştım. Bu olamazdı. Ben bir kemik büyücüsüydim. Farklı bir şey olabilmemin hiçbir yolu yoktu, özellikle *de... bu* olamazdı.

Ama gözlerim beni yanıltmamıştı. Köprücük kemiğimin üzerinde bir gölge işaretinin belirgin sivri kenarları vardı. Kara büyü, kurnazlığı ve kötü yolları temsil eden bir sembol. Bu meclisteki büyücüler diğerlerinden farklıydı. Güçleri en çok gölgelerde saklandıklarında, istediklerini elde etmek için hile ve büyüün en karanlık kısımlarını kullandıklarında ortaya çıkıyordu. Diğer meclislerin hiçbiri Gölge Meclisi üyelerine güvenmezdi. Onlar doğaüstü cüzzamlılardı ve kalelerinin olmadığı her yerden kovulurlardı.

Kemik Meclisi bunu öğrenirse sürgün edilirim. Ya da daha kötüsü. Bu doğru olamazdı. Bir hata olmalı.

Tökezleyerek oturma odasına geri döndüğümde, büyükannem dudaklarını birbirine bastırmış beni bekliyordu. Gözlerini yumruk yaptığım ellerime ve yanaklarımdaki nemli lekelerle dikti.

Neden böyle göründüğümü sorgulamasına fırsat vermeden, "Kendimi iyi hissetmiyorum," diye ağzımdan kaçırdım. Büyükannem, onca insan arasında, benim ne olduğumu asla bilemezdi. İçimde o kadar çok karanlık olduğunu ve bir gölge büyücüsüne dönüştüğümü öğrendiğinde yüzünde belirecek dehşet ifadesini görmeye dayanamazdım. "Sanırım büyü benden çok şey aldı ya da başka bir şey. Biliyor musun, daha önce ilk kez bir iblisi sürgün etmiştim."

"Bir iblisi kovmak çok tehlikelidir, Zoe. Umarım bir daha böyle bir şey yapmadan önce iki kez düşünürsün." Sessizleşti, hâlâ gergin ellerimi izliyordu. "Umarım işaretini kontrol etmişsindir."

Başımı salladım. "Evet. Tam düşündüğüm gibi orada." "Görmek isterim," dedi sessizce.

Zorlukla yutkunarak ona zayıf bir gülümseme verdim. "Belki yarın. Kendimi pek iyi hissetmiyorum." "Tamam, Zoe." Sesinde suçlayıcı bir ton vardı ama bunun tamamen uydurma olup olmadığından emin değildim.

Aşırı aktif hayal gücünden, suçluluk duygumdan ve korkumdan. Elbette büyükannem derimdeki kemik izinden başka bir şey beklemezdi. Bir şey sakladığımı düşünmesi için hiçbir neden yoktu, yine de gözlerinde bir farkındalık parıltısı gördüğüme yemin edebilirim. Kasvetli ve biraz da korkulu görünüyordu ama büyükannem bugünlerde sık sık böyle görünmeye meyilliydi.

Gitmek için döndüğümde, sesi arkamda çınladı. "Bir cadı işaretini aldığı anda alarm verilir."

Aldığım işaret hakkında cadılar meclisine bir uyarı mı? Kalbim öyle bir çarpmaya başladı ki, kulaklarımdaki güm, güm, güm sesini duyabiliyordum.

Büyükannemle yüzleşmek için başımı geri çevirdiğimde ayaklarım tökezledi. "Alarm mı? Ne demek istiyorsun?"

"Cadılar meclisi kendi üyelerini bu şekilde takip eder. Bir cadılar meclisinin bölgesindeki bir büyücü

Mark, konsey alarma geçti."

"Bunu yaptıklarını bilmiyordum." Sakin kalma kararlılığıma rağmen son kelimedede sesim tizleşti.

Büyükannem gözlerime baktı. "Bizzat görmeden işaretin varlığından ya da hangi cadılar meclisine ait olduğunuzdan emin olamazlar. Onaylamak için yirmi dört saat içinde burada olacaklar."

Yirmi dört saat. Yani ne halt edeceğime karar vermek için bir günden az zamanım vardı. Büyükannem olmasaydı muhtemelen kaçardım. Konsey, Kemik Meclisi'nde bir Gölge'nin yaşadığını öğrenirse ne yapacaklarını kimse bilemezdi. Korku hikâyeleri duymuştum elbette ama bunların çoğu yüzlerce yıl öncesine aitti. Örneğin Salem Cadı Mahkemeleri, Birleşik Devletler'i onların varlığından kurtarmanın bir yoluydu. Bu bölgede herhangi bir Gölge ortaya çıkmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, şimdi nasıl tepki verecekleri konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Ama kollarını açmayacağını biliyordum. En kötü ihtimalle, beni yanan bir kazığa bağlayacaklardı. En iyi ihtimalle, beni Avrupa'ya gönderip büyükannemi arkada bıraktırırlardı. Tek başıma. Ona bakacak kimse olmadan.

"Doğru," dedim dünyanın en sahte gülümsemesiyle. "Dört gözle bekliyorum."

BÖLÜM 5

N Söylemeye gerek yok, uyuyamadım. Büyükannemi yatağına yatırdıktan sonra tekrar gece sokaklarına karışmak için ön kapıdan gizlice çıktım. Bir şekilde bir çözüm bulunmalıydı ama bu arada oturup konseyin gelmesini bekleyemezdim. Bunu çözmenin bir yolunu bulana kadar daireden uzak durmalıydım.

Belki mezarlığa geri dönüp büyüyü bozabilirdim. Kulağa imkânsız geliyordu ve daha önce böyle bir şey yapan birini hiç duymamıştım ama bu göze almam gereken bir şanstı. Aksi takdirde büyükanne bir daha göremeyebilirdim.

T Döndüğümde mezarlığın kapıları kilitliydi ama bunun beni durdurmasına izin vermeyecektim. Omuzlarımı geriye atarak çelik parmaklıklara tırmandım, tepeyi aştım ve diğer taraftaki yumuşak çimlerin üzerine indim. Mahzenin bulunduğu yöne doğru döndüğümde bir boğaz sesi duydum, bu ses gölgelerin arasında saklanan kukuletalı bir figüre aitti. Belzus. Geri dönmüştü.

"Bir şey mi unuttun, cadı?" diye sordu, sesinin lirik tonu vurulmuş sinirlerimi tırmalıyordu. Fae ile bu saçmalığa daha fazla ayıracak vaktim yoktu. Büyüyü bozarsam şüphesiz parasını geri isteyecekti ama gölge izinden kurtulmak için seve seve ayaklarının dibine atardım.

"Bak," dedim derin bir nefes aldıktan sonra. "Bu muhtemelen seni kızdıracak ama sürgün büyüsunü geri almam gerekiyor."

Fae başını eğdi. "Peki neden böyle bir şey yapasın ki? İblisin burada geçirdiği her an, perde daha da zayıflıyor."

"Evet, şey..." Haklıydı ama başka bir çözüm yolu olmalıydı. "Bunu geri alacağım ve başka bir büyücünün gelip senin için bu işi halletmesini sağlayacağım."

"Pekâlâ," dedi Fae, kenara çekilerek.

İşbirliğine şaşıracak patikada ilerlemeye başladım ama müzikal sesi arkamda tehlikeli bir şarkı gibi çınladı. "Büyünü bozmayı başarsan bile o işaretin yok olmayacağını bilmelisin. Bir kez

tetiklendiğinde, onu yok etmek için yapabileceğin hiçbir şey yok.

ne olduğunu sil."

Kalbimde alarm titreşti ve ayaklarım olduğu yerde dondu. Tüm vücudum gerilmişti, Belzus'la yüzleşmek için döndüm. Ellerini pelerininin içine sokmuş, başını dua ediyormuş gibi eğmiş, patikada duruyordu. Ama bir sonraki hamleme odaklanmaktan başka bir şey düşünmediğini çok iyi biliyordum.

"İşareti nereden biliyorsun? Bunu bana sen mi yaptın?" Kısık bir sesle sordum. "Bu oynadığın bir tür sapkın oyun mu?"

"Büyüyü sen yaptın ve işaret kendiliğinden sana geldi." Gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdı ve gözleri sert ve soğuk bir şeyle parladı. "Nereden bildiğime gelince... Ben bir fae'yim. Pek çok şey bilirim."

"Peki, o zaman, madem birçok şey biliyorsun, o iblis neden en başta bir mahzendeydi?" Öfke içimde kaynamaya başladığında ellerimi yumruk yaparak sordum. Çünkü bu gece burada olan her şeyi tam olarak anlamamış olsam da aptal değildim. Bu fae beni ilk andan beri manipüle ediyordu. *Bir* şekilde bu ize *o* sebep olmuştu. Bundan emindim.

"Sizin türünüzden biri tarafından çağrıldı." Omuz silkti.

Kalbim sertçe çarptı. "Benim türümden biri mi? Yani bir Gölge mi?"

Fae'nin gözleri parladı. "Gölge Meclisi'nin hiçbir aktif üyesi dünyanın bu kısmında ikamet etmiyor. Burada bulunmalarına izin verilmiyor."

Gözlerimi kısmıştım. Belzus sorularıma cevap veriyor olsa da vermiyormuş gibi hissediyordum. Pek sayılmazdı. Kelimeleri bir araya getirişinde sanki tamamen farklı bir soruya cevap veriyormuş gibi bir hava vardı. Mesele Fae'ler olduğunda hakkında uyarıldığım her şeye karşı mesafeli ve belirsizdi.

"Evet ya da hayır sorusu," dedim ona doğru bir adım atarak. "O iblisi kovduğumda bir gölge işareti alacağımı biliyor muydun?"

Çünkü barda söylediği ve unutmadığım bir şey vardı. Mezarlığa sadece bir cadı gelebilirdi. İçinde karanlık olan. O zamanlar adamın sadece bir ucube olduğunu düşünmüştüm ama şimdi her şey anlam kazanmıştı. Henüz işaretlenmemiş olmama rağmen ne olduğumu biliyordu. Ve işareti tetiklemek için yeterince güçlü bir büyü gerektiğine göre, bir iblisi sürgün ettiğimde ne olacağı konusunda oldukça iyi bir fikri vardı.

Fae bana hafif bir gülümseme verdi. "İçinde karanlık olduğunu biliyordum."

"Bu bir evet ya da hayır değil," dedim, neredeyse bağırarak. Neden sözlerini kendi ihtiyaçlarına göre çarpıtmadan bana doğrudan doğruya gerçeği söyleyemiyordu? Neden biri bana neler olup bittiğini söyleyemiyordu?

"Benim bilmem ya da bilmemem sana olanları değiştirmeyecek, Zoe," dedi Fae. "Sen bir Gölgesin ve bana bağırarak bunu geri alamazsın."

"Hayır, ama geri alacağım. Bir şekilde." Bir kez daha mahzene doğru döndüm. Bu mezarlıkta sorunuma bir cevap vardı. Adımlarımı geriye doğru takip edecek, büyüü bozacak ve her şeyin bu

geceden önceki haline dönecektim. Cadılar meclisi olmayan, işaretlenmemiş bir cadı. İdeal değil ama alternatifinden çok daha iyi.

"Bunu geri alamazsınız. Bu imkansız" dedi. "Olduğunuz şeyi kabullenmeniz çok daha iyi olur."

"Ben neyim?" Dişlerimi sıkarak sordum. "Ben Kemik Meclisi'nin bir parçasıyım. Ben buyum, gölgeler ve hileler kullanan sapkın bir karanlık büyücü değil."

"Ne yazık ki gücün aynı fikirde değil." Elini kaldırdı ve uzun, ince bir parmağıyla işaretimi gösterdi.

Sözleri aklımda yer etmeye başladığında gözlerim yaşardı. Mezarlığa bu korkunç şeyi geri almak için geri dönmüştüm, ancak işaretimi değiştirmenin imkansız olduğu giderek daha açık hale geliyordu. Fae'lere güvenmesem de, o bu konuda sözlerini sakınmadı. Konunun etrafında dans etmek yok, bulmaca yok, ne demek istediği konusunda şüphe yok.

İşaretimi geri alamadım.

Bu düşünce beni öylesine sarstı ki, dehşetten neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim. İçimde nasıl böyle bir büyü olabilir? Böyle bir karanlığı yaratmak için ne yapmıştım? Ve meclis bunu öğrendiğinde ne yapacaktım?

"Başka bir çözüm olabilir," dedi Fae o kadar sessiz bir şekilde ki, kafamın içindeki kederin uğultusundan onu neredeyse duymuyordum.

Gözlerimi kısarak çenemi yukarı kaldırdım. "Ne kadar uygun. Ne oldu?"

"Bildiğiniz gibi," dedi ellerini ceplerinden çıkarıp iki yanına açarak, "fae'ler illüzyon ustasıdır. Şu anda size yaşlı bir mezarcı olarak görünüyorum, ama eminim bunun gerçek halim olmadığını biliyorsunuzdur."

Bir anda önümdeki gerçek fae'yi gördüm. Uzun boylu, yakışıklı, uzun gümüş saçları ve delici yeşil gözleri vardı. Ve sonra aynı hızla görüntü kayboldu, karşımdaki adam kalın pelerininin altında bir kez daha kukuletaya büründü. Gözleri çökmüş, cildi kırıksıklıklarla dolmuştu. Görünüşünün gerçekliği beni ürpertti. Bir illüzyon olduğunu biliyordum ama gerçeği kendi gözlerimle görmek ağzımın kurummasına ve kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

Belzus tehlikeliydi. Ne teklif ederse etsin bunu unutamazdım. "Ne öneriyorsun?" Sesim gergin bir şekilde sordum.

"İşaretinize bir illüzyon koyacağım." Gülümsedi. "Altındaki gölgeden kurtulamam ama başka birinin gözüne kemik izi olarak görünmesini sağlayabilirim."

Ellerim yumruk haline geldi ve gözlerim umutla açıldığında bana ihanet etti. Büyükannemin dediği gibi Kemik Meclisi İnfazcıları gelirse, bir kemik izi göreceklerdi. Hakkımdaki gerçeği asla öğrenemeyeceklerdi. Bu şehirden atılmayacaktım. Sürgün edilmeyecektim. Ve Büyükannemi arkamda bırakmak zorunda kalmayacaktım. Bu işe yarayabilirdi, yine de gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyordu.

"Bir bit yeniği var, değil mi?" Uzun ve sessiz bir andan sonra sordum. "Her zaman vardır."

"Bunda bir bit yeniği yok," dedi. "Ancak... bunu bedavaya yapamazdım, değil mi? O yüzden şöyle bir teklifim var. İşaretinize bir illüzyon yapacağım ve karşılığında bana bir iyilik borçlu olacaksınız. Bunu tahsil etmem gerektiğinde sana geleceğim."

Fae'ye sertçe baktım. Bir iyilik. Bilmem gerekirdi. Ve sorun řu ki, bu iyiliğin ne olabileceğini bilmenin hiçbir yolu yoktu. Ona biraz yiyecek vermek kadar zararsız ya da onun diyarına girmek kadar tehlikeli bir şey olabilirdi.

Ama geręekten başka seğeneğim yoktu. Ya bu fae'ye bir iyilik yapacaktım ya da hayatımı ellerimden alacaklardı.

Başımı sallayarak anlaşmasını kabul ettim. "Tamam. Kabul ediyorum. şimdi, işaretimi yok et."

EPİLOG

TDaireye döndüğümde cadılar meclisi beni bekliyordu. İki İnfazcı kanepede oturmuş çay içerken büyükannem oturma odasının penceresinden dışarı bakıyordu. Başlarını kaldırıp baktılar, gözleri hafifçe kısılmıştı ve elleri hançer kınlarına bastırılmıştı.

"Zoe Bennett," dedi adamlardan biri.

Büyükannem başını bana doğru salladı, gözleri iri ve korku doluydu ama nedenini anlayamıyordum. Ona göre, cadılar meclisinin dairemizdeki varlığı ikimizi de endişelendirmemeliydi. O bir üyeydi ve bildiği kadarıyla ben de öyleydim.

"Evet," dedim, odaya girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Komşuların gecenin bir yarısı bir grup büyücünün toplantı yaptığını görmesini istemiyordum.

"İşaretinizi görmeye geldik," dedi diğer İnfazcı, ayağa kalkıp kollarını göğsünde kavuşturarak. "Yine de geleceğimizi bilmeniz gerekirdi. Neden burada bizi beklemediğinizi açıklar mısınız?"

Sertçe yutkundum. Fae'nin işaretime yaptığı illüzyonu henüz kontrol edememiştim. Büyükannem cadılar meclisinin yirmi dört saat içinde burada olacağını söylediğinde, şafak sökene kadar gelmelerini beklemiyordum. İşaretimin neye benzediğini şimdi görme şansım olur diye düşünmüştüm. Ama çoktan gelmişlerdi.

"İşaretimi almanın heyecanından sonra uyuyamadım. Bir yürüyüşün kafamı toplamama yardımcı olabileceğini düşündüm." Derin bir nefes alarak odanın karşısına geçtim ve gömleğimi aşağı sıyırarak köprücük kemiğimi İnfazcılara gösterdim. İşareti kendim görmemiş olsam da, fae'nin söz verdiği şeyi yaptığına güvenmek zorundaydım. Çünkü bu adamlara büyülü mürekkebi göstermeden bu işten kurtulamayacaktım. En iyisi balıklama atlamaktı. "İşte. Gördüğünüz gibi, işaretimi aldım."

İnfazcı eğilip kaşlarını çatarken kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu. Gözleri tenimde gezindi ve hafif bir alarm nefesi verdi. Tüylerim diken diken oldu. Bir sorun mu vardı? Fae işaretimi değiştirmemiş miydi? Yoksa bu büyücü bir şekilde yanılsamaların ötesini görebiliyor, bakışları gerçek olanın üzerinde duran büyüü bir kenara mı atıyordu?

"Evet, Kemik Meclisi işaretin orada." Başını salladı ve geri çekildi ama kaşları hiç değişmedi. "Ancak, silik. Nedenini biliyor musun?"

Bayılmak mı? Kalbim küt küt atmaya başladı. Bu da ne demek oluyordu? Bir an için korku ve öfke içime doldu. Fae bana bir kemik işareti vereceğine söz vermişti, tam bir tane, cadılar meclisinde şüphe uyandıracak bir şey değil. Başka bir numara mı? Başka bir oyun mu?

Büyükanne boğazını temizledi. "Benimki de baygın. Aileden gelen bir şey. Endişelenecek bir şey yok."

Adam Grams'a baktı ve başka soru sormadan başını salladı. Büyükanne topluluğun saygın bir üyesiydi, savaştan sonra geriye kalan en yaşlılardan biriydi. Onun sözü onların gözünde altın değerindeydi. Eğer silik bir işaretin hiçbir şey ifade etmediğini söylerse, o zaman hiçbir şey ifade etmezdi.

İnfazcı elini uzattı ve bakışlarımla buluştu. "Zoe Bennett, Bone Coven'a hoş geldin demekten memnuniyet duyuyorum. Desteğimize ve korumamıza sahipsin. Kemikler sana uzun süre güç verecek."

Eli benimkine dolandı, güçlü ve sıcaktı. Bakışlarına karşılık verirken gözyaşlarımı kırptırdım, şimdi ve buraya odaklandım. Her şeye rağmen artık Bone Cadılar Meclisi'nin bir üyesiydim. İşaretimin gerçeğinin beni ait olduğum yerde olmaktan alıkoymasına izin veremezdim. Şimdi değil. Hiçbir zaman.

Hiç kimse içimde ne olduğunu bilmek zorunda kalmayacaktı.

TOkuduğunuz için çok teşekkür ederim! Zoe ve gizli işaretine ne olduğunu öğrenmek ister misiniz? Kemik Meclisi Günlükleri'nin 1. kitabı olan CADININ LANETİ şimdi Amazon'da ve Kindle Unlimited ile ÜCRETSİZ.

Ya da sayfayı çevirerek bir alıntıya göz atabilirsiniz.

CADININ LANETİ ALINTI

BİRİNCİ BÖLÜM

Bir morg masasını havaya kaldırmanın, birini iblisler tarafından eziyet gördüğüne ikna etmek için harika bir yol olacağını düşündüğümde haklı çıktım. Masa havada dönerken sarsıldı ve gümbürdedi ve patolog tökezleyerek geri çekilmeden önce bir alarm çığlığı attı. Keskin floresan ışıkları metal yüzeyde parlayarak tehlike havasını daha da artırıyordu. Yanan otları geniş bir daire çizecek şekilde salladım ve iri gözlü adamın beni duyabileceği kadar yüksek sesle saçma sapan şeyler söyledim. Bu saçmalığın gerçekten bir anlamı yoktu, o yüzden mantıklı olup olmaması kimin umurundaydı?

Kesinlikle ben değil. Aslında, bu günlerde çıtayı yükseltmek biraz oyun haline gelmişti. İnsanlar dolandırıcılığımın inanmayı bırakmadan önce ne kadar saçmalayabilirdim?

"Ne tür bir iblis bu?" diye sordu adam soluk soluğa bir fısıltıyla, beyaz önlüğünü tutarak. "Ondan kurtulabilir misin?"

"Ruhları yiyen türden." Dudaklarımı sahte bir kaş çatma şeklinde bastırdım. "Odanın dışına çıksan iyi olur.

Bu oldukça kızgın."

Çenesi titreyen patolog kalın kapılardan geçerek gözden kayboldu ve beni morguna yerleşmiş olan iblisle baş başa bıraktı. Sahte iblis, tamamen kendi aşırı aktif hayal gücünden ve benim küçük bir dozdan daha fazla teşvikimden oluşuyordu. Ve şimdi, onu geldiği tehlikeli diyara geri kovuyormuş gibi yapmanın zamanı gelmişti.

Yanan otlarımı üflemeden önce metal masayı yere indirmek için sihrimi kullanırken içimden bir suçluluk duygusu geçti. Alternatif bir gerçeklikte, dolandırıcı varlığım benim hayatım olmayacaktı. Onun yerine, üniversite son sınıfını bitiren ve Boston'daki en iyi şirketlere ilk gerçek işi için başvuran normal bir öğrenci olurdum. Büyücülük yapıyor olmazdım ve kesinlikle insanları zor kazandıkları paralarından mahrum bırakmazdım.

Elbette, bu özel durumda, patolog bir tür pislikti. Boş zamanlarında çocuklara hastane ilaçları satan bir adamı dolandırdığı için kendini suçlu hissetmek zordu.

İç çekerek odanın içinde dolaştım, yere birkaç bitki bıraktım ve kireçli bir

Morg masasının kaygan yüzeyindeki sürgün rününü. Bir dolandırıcılıkta küçük ayrıntılar önemli olabilir ve adamın var olmayan iblisiyle ilgilendiğime ikna olmasını istedim. Sonuçta memnun olmayan müşterilerin para iadesi talep etmesini istemezdim. Özellikle de kirayı geciktirmişken ve soğuk duşlardan bıkmışken.

Odadaki işleri bitirdiğimde kapıyı açtım ve adama başımla selam verdim.

"Her şey tamam. Gitmeye hazırsın." Elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde uzattım. "Ödemenin diğer yarısını şimdi alacağım."

Adam arkamdan bakarken gözleri büyüdü, gözbebekleri cadılarla dolu odada geziniyordu. Etrafa saçılmış bitkileri, tebeşirle çizilmiş rünleri ve iblisle savaşmışım gibi görünmesi için devirdiğim küçük şişeleri inceledi. Etkiyi arttırmak için her zaman yanımda taşıdığım hançerimi elimde döndürdüm ve kılıfını sakladığım siyah kot pantolonumun kemerine soktum. Beklediğim tepkiyi aldım. Patolog etkilenmiş görünüyordu. Ve çok rahatlamıştı.

"Gitti mi?" Odaya doğru ürkek bir adım attı. "Artık iblis yok mu?"

"Artık iblis yok. Ruhun güvende." İyi davranmam gerektiğini bilmeme rağmen ona hınzırca bir gülümseme attım. Bazen kendime engel olamıyordum. Bu tür konularda sıradan insanları kızdırmak çok kolaydı. "En azından şimdilik."

Rahatlamış bir iç çekişle omuzlarımdan tuttu ve beni sertçe sarsmaya başladı, gözleri neredeyse vahşiydi. "Çok teşekkür ederim. Hayatımı kurtardınız. Bu korkunç, şeytani yaratık yüzünden ölebilirdim. Sana borcumu nasıl ödeyebilirim, Zoe?"

"Bana ödemenin diğer yarısını ver," dedim elimden geldiğince sakın bir şekilde. "Yüz dolar ve burada işimiz biter."

Yine suçluluk duygusu çelik gibi kararlılığımı kırmakla tehdit ediyordu. Son bir yıldır bu işi yapıyor olmama rağmen, dolandırıcılığım konusunda kendimi hiçbir zaman yüzde yüz rahat hissetmemiştim. En hafif tabiriyle etik dışı bir işti ve büyükannem masaya bu şekilde yemek koyduğumu ve başını sokacak bir çatı sağladığımı bilse çıldırırdı.

Ama bir kız hayatta kalmak için elinden geleni yapmalı. Ve benim paraya ihtiyacım vardı.

Paraya ihtiyacımız vardı.

Son yüz doları da aldıktan sonra adamı morgundan dökülen parçaları toplaması için bıraktım ve hastanenin arkasındaki sokağa açılan bir arka kapıdan serin Boston gecesine adım attım. Ayaklarım gölgeli döküntülere çarptığında takılıp düştüm ve elim kendimi kaba tuğla duvara sabitlemek için uzandı. Burnum kırıştı. Buradaki pis koku neredeyse bastırıyordu. Küf ve ıslak karton, çöp konteynirından sızan Çin artıklarının çürümüş kokusuyla keşişiyordu.

Bir yanım geri dönüp hastanenin ön kapısından çıkmak istiyordu ama bir büyücünün ya da başka bir cadının şüphelenip bu gece burada hiçbir iblisin bulunmadığını anlaması ihtimaline karşı kimsenin gelip gittiğimi görmesini istemiyordum. Büyü hileleri meclisimin yasalarına aykırı olmasa da kesinlikle hoş karşılanmıyordu. Ve şu anda onların radarına girmeyi göze alamazdım.

Memnun bir gülümsemeyle yirmi dolarlık banknotları karıştırdım ve cebime attım. Gece henüz yeni başlıyordu, hilal şeklindeki ay hâlâ yüksek binaların üzerinde geziniyordu ve yeni bir işe başlamak için fazlasıyla zamanım vardı. Tek yapmam gereken, kendisine bir hayaletin musallat olduğunu ya da bir iblis tarafından eziyet edildiğini düşünen başka bir zavallı ahmak bulmaktı. Bu şehirde bunu bulmak çok zor değildi, özellikle de doğru barlara gidiyorsanız.

Ara sokaktaki kirli tuğla duvara yaslandığımda, çizmelerin camda çıkardığı gürültülü çıtırtı kollarımdaki tüm tüyleri diken diken etti. Bir anda hançerim ellerimdeydi ve dizlerim dövüş duruşu moduna geçti. Karanlık sokağa göz kırparken kalbim göğsümde bir roket gibi ileri fırladı. Sahte iblislerle yüzleşirken kendime fazlasıyla güveniyor olsam da, gerçek bir saldırganla -insan bir saldırganla- karşı karşıya gelme fikri damarlarıma korku saldı.

"Biliyor musun, yaptığın şeyi gerçekten yapmamalısın." Karanlığın içinden, tamamen siyah giyinmiş ve yüz hatlarını ara sokağa nüfuz eden gölgelerle gizleyen bir adam çıktı. Görebildiğim kadarıyla uzun boylu ve ciddi kaslara sahip bir vücuda sahipti. Güçlü çenesi koyu kirli sakallarla kaplı olsa da, gözlerinin etrafındaki çizgilerin yokluğu benden çok da yaşlı olmadığını gösteriyordu. Yirmi dört ya da yirmi beş, belki.

"Kimsin sen?" Hançerimi daha sıkı kavradım ve göğüs göğüse dövüş eğitimi almışım gibi bir adım geri attım ama ayaklarım yapışkan bir kir birikintisinde yana doğru kaydı. Belalı görünmek buraya kadarmış. "Burada ne yapıyorsun?"

Sorularıma cevap vermek yerine, "Dalga geçmene gerek yok," dedi. "Sana zarar vermeyeceğim."

Bu beni rahatlatmadı. Eğer bana zarar vermek için oradaysa, en azından ben hançerimi çıkarıp hazırlamışken bunu etrafta duyurmazdı. Yine de... onda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Gölgelerin uzun gövdesine yapışması, ara sokakta nadiren gördüğüm bir zarafetle hareket etmesi.

Aslında, onun kim olduğunu tam olarak bildiğimi fark ettim. Sayılır. Son birkaç aydır onu birkaç kez görmüştüm ama ilk kez doğrudan temas kuruyordu. Bir keresinde Granary Mezarlığı'nda ben bir mezardan bir iblisi kovmaya giderken yanımdan geçmişti. Bir de, ben dolandırılacak potansiyel "müşterileri" araştırırken, Descent adlı gotik kulüpte yanımda bir içki sipariş ettiği zaman vardı. Ayrıca birkaç kez çalıştığım bara da uğramıştı. Buranın yerlisi, benimle aynı mahallede yaşayan biri olduğunu düşünmüştüm.

Şimdiye kadar bu rastgele geçişlerin tesadüf olduğunu düşünüyordum ama artık gerçeği biliyordum. Bu adam beni takip ediyordu.

"Kimsin sen?" Hançerimi sıkıca kavrarken tekrarlardım. "Ve neden beni takip ediyorsun?"

"Seni takip etmiyorum," dedi başını hafifçe sallayarak. "Ama yaptığın şey beni endişelendiriyor. Güçlerini insanları kandırıp paralarını almak için kullandığını biliyorum."

Gözlerimi kırptım, kolumu ve hançerimi yanıma indirdim. Onun yorumundan sonra, kendimi

Ama bu beni korkutmak yerine merakımı daha da artırdı. Dünyadaki çoğu insanın büyüünün gerçekten var olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. "Güçlerim hakkında ne biliyorsun?"

Gölgelerin arasından bir adım attı ve kalın boynuna yapışan siyah gömleğine uzandı. Gömleği kenara kaydırarak bana tenini gösterdi. Koyu ve girdaplı bir mürekkeple derine kazınmış bir rün dövmesi vardı. Benim köprücük kemiğimde de aynı işaret vardı.

"Sen bir büyücü müsün? Bone Coven'da mı?" Gözlerimi kendime devirmeden önce sordum. Tabii ki Kemik Meclisi'ndeydi. Öyle olmasaydı o işaret onda olmazdı. Ama güçleri olan birine rastlamak çok nadirdi, başka bir cadı ya da büyücüyle karşılaşmak çok nadirdi. Artık sadece birkaç yüz kişiydik. İblislerle olan son savaş bunu gösterdi.

Başını salladı. "Öyleyim, bu yüzden ne yaptığını biliyorum Zoe. Eylemlerin kendini çok fazla açığa çıkarıyor. Pervasız davranıyorsun. Çok görünür oluyorsun. Bunu hemen durdurmalısın."

Tüylerim diken diken oldu ve bu sadece onun uyarı niteliğindeki sözlerinden kaynaklanmıyordu. "Adımı nereden biliyorsun?"

Bir adım daha yaklaştım ve hançerimi bir kez daha önüme kaldırdım. Silahımın büyü ile birleştiğinde keskin ve sivri bir bıçaktan çok daha tehlikeli olduğunu biliyordu ama elimdeki en iyi savunma hattıydı. Bu adamın kim olduğunu ya da neden beni takip ettiğini, hatta ne zamandır beni göz hapsinde tuttuğunu bile bilmiyordum.

"Adından daha fazlasını biliyorum, Zoe Bennett. Ve bunu bilen tek kişi de ben değilim."

Gözlerindeki kapüşonlu bakışta tehlikeli bir şeyler vardı. Beni karanlık bir sokakta köşeye sıkıştırmış olmasından bahsetmiyorum bile. Uzun boylu ve otoriter yapısı birden düşmanca ve kavgacı göründü. Ellerini yumruk yapma şekli sadece ve sadece tek bir şey için tasarlanmış gibiydi. Acı.

Tökezleyerek geri çekildim, zorlukla yutkundum. Buradan çıkmam gerekiyordu. Hemen.

"Ne yapacaksın?" Keskin, gergin ve acı bir kahkahayla sordum. "İnsanları dolandırmayı bırakmayı kabul etmezsem beni öldürecek misin?"

"Bazı insanlar bu seçeneğe oy verir," dedi buz gibi bir ses tonuyla. "Meclisi korumak için her şeyi yaparlar."

"Eğer benim hakkımda bir şeyler biliyorsan, ki öyle görünüyor," dedim titreyen bir sesle, "o zaman meclisin bana yardım etmek için çok az şey yaptığını bilirsin, öyleyse onlar için neyin işe yaradığını neden umursayayım?"

"Bu ilginç bir bakış açısı. Dinle, sana bir şey söylemem gerek ama o şeyi bana doğrultmayı bırak. Bu sadece başını daha fazla belaya sokacak." Derin bir kaş çatmayla karanlık sokakta ilerledi ve güçlü eliyle bileğimi kavradı. Bileğimi yana doğru bükte, parmakları derime saplandı. Acı içimde titreşti ve hançer elimden düşüp büyük bir gürültüyle yere çarparken bir çığlık attım.

Kalp atışlarım hızlandı, ürkmüş bir at gibi dörtnala ilerledim. Etrafıma bakındım, herhangi bir yardım işareti, kaçabileceğime dair bir işaret aradım ama kimse yoktu ve hiçbir şey yoktu. Her şeyim

Garip ve tehlikeli büyücüyle ara sokakta yalnızdım ve aklımda ne olduğunu söylemek mümkün değildi. Nefesim ciğerlerimde durdu ve kanım dondu.

"Beni dinle, Zoe." Sesi derin ve ciddiye, tenimin her santimetresinde tüylerimi diken diken eden yeni bir fırtına yarattı. Gözlerimiz buluştuğunda dudaklarımdan bulutlu bir nefes döküldü, irisleri güçle ve başka bir şeyle çalkalanıyordu. Ay ışığının aydınlattığı şehir gecesinde tam olarak okuyamadığım bir şey. "Daha fazla zamanımız yok. Bunu yapmayı bırakmalı ve buradan gitmelisin. Hemen kaçmalısın yoksa-"

Uzaktan büyük bir gürültü yankılandı.

Bileğimi bir el bombası gibi bıraktı ve geri çekildi, sanki her an iblislerin etrafımızı sarmasını bekliyormuş gibi bakışlarını etrafta gezdirdi. *Açıkça paranoyak*, diye düşündüm, yine de şaşırmadım. Hayatım boyunca tanıştığım birkaç cadılar meclisi üyesi hep öyleydi, özellikle de büyükannem de dahil olmak üzere iblis savaşını hatırlayacak kadar yaşlı olanlar. Bu konudan bahsederken sadece fısıldarlardı, sanki iblisler perdenin arkasından bizi duyabilirmiş gibi yüksek sesle bahsetmekten hâlâ çok korkuyorlardı.

Ve doğrusu, yapabilirlerdi.

Botlar kaldırıma vurdu ve ara sokağın ağzında her biri koyu renk kollarında bir cadılar meclisi rozeti taşıyan birkaç adam belirdi. Gözlerim açıldı ve keskin bir nefes alarak kirli zemindeki hançerime baktım. Bu adamlar cadılar meclisinin İnfazcılarıydı ve doğruca bana doğru geliyorlardı. İnsanları büyülerimle kandırdığımı öğrenmiş olmalıydılar ve beni ciddi bir şekilde azarlamak için buraya gelmişlerdi.

"Dorian!" Silahıma doğru yavaş adımlarla ilerlemeye başladığımda içlerinden biri seslendi. Onlarla savaşmak berbat bir fikirden de öteydi ama bir savunma hattına ihtiyacım vardı. İçeri alınmayı göze alamazdım. Ama daha da ötesi, büyükannem bunu göze alamazdı. Eğer bir şekilde para kazanmakta özgür olmasaydım, birkaç gün içinde sokaklarda olurdu. Sadece bu düşünce bile hançeri almak için diz çökmeme neden oldu. "Şüpheli bu mu? Kaçmasına izin vermeyin!"

"Zoe." Dorian olduğunu tahmin ettiğim büyücü, tüylerimi diken diken eden alçak bir hırıltıyla konuştu. "Hançeri eline alma. Bu sadece işleri daha da kötüleştirir. Seni bir tehdit olarak görecekler."

"Eksilerimi nasıl öğrendiler?" Fısıltıyla sordum, dikkatini silahımı almak üzere olduğum gerçeğinden uzaklaştırmaya çalışıyordum. Bu daha önce de kullandığım bir teknikti. Karşınızdakini konuşturun ve belki de kapıp kaçtığınızı fark etmesinler. "Senden mi? Beni takip ettiğin için mi?"

Neredeyse üzgün bir ifadeyle başını salladı. "Ben de sana daha önce bunu anlatmaya çalışıyordum. Seni içeri almak için buradalar ama insanları dolandırmak için değil. Cinayet için."

İKİNCİ BÖLÜM

Söylemeye gerek yok, Dorian bana katil zanlısı olduğumu söyledikten sonra hançerimi kapıp kaçmadım.

Büyü hileleri meclisinin yasalarına aykırı olmasa da, cinayet kesinlikle öyleydi ve olay yerinden kaçmak sadece büyük belaya hızlı bir bilet olurdu. Eğer bu adam adımı, nerede çalıştığımı ve hangi gece kulüplerine gittiğimi biliyorsa, nerede yaşadığımı da biliyordu. Ve bunu eve, büyükanneme götüremezdim.

Adamlar hızla etrafımı sardılar, Dorian bir adım geri çekildi, böylece yanan turuncu koğuşlarını dik vücudumun etrafında tutabildiler. Bunlar, ben daha on yaşındayken babam götürüldüğünde İnfazcıların kullandığını gördüğüm korumaların aynısıydı. Gerçi o büyücü hapishanesine atılmamıştı. Bazı insanlar güçlerimizi biliyordu ve cadılar meclisi onu doğrudan insan hapishanesine göndermek için FBI ile gizlice çalıştı.

İnsanları dolandırmak için.

Elma ağaçtan uzağa düşmez.

"Kimliğini tespit edebildiniz mi?" Adamlardan biri öne çıktı. Dorian'dan en az yirmi yaş büyüktü ve kendisini lider olarak gösteren bir özgüven ve rahatlıkla hareket ediyordu. Yaşına rağmen vücudu yırtık pırtıktı, siyah Enforcer gömleği devasa pazularına yapışıyordu.

Dorian lidere başıyla onay verirken bana bakmadı. "Ben yaptım, Vincent. Zoe Bennett. Yirmi bir yaşında.

Burada, Boston'da yaşıyor." "Cadılar Meclisi mi?"

"Kemik." Dorian monoton bir sesle, raporunu sıralayan bir asker gibi konuştu. "Köprücük kemiğinde bir iz var ama silik."

Bunu nereden biliyordu ki? İşaretimin zayıflığını kendimden bile saklamak için elimden geleni yapmıştım. Ama kesinlikle nedenini tahmin edemezdi. Eğer anladiysa, ben bitmişim.

"Bizden biri o zaman." Adam içini çekti ve gözlerini kapatarak büyük bir avucunu yıpranmış yüzünde gezdirdi. "En azından bu işleri kolaylaştırır."

"Biri bana burada ne haltlar döndüğünü söyleyebilir mi?" Sonunda sordum. Burada durup iyi kızı oynamam gerektiğini bilsem de, tüm bu durumdan giderek daha fazla rahatsız olmaya başlamıştım. Öncelikle, benim, yani Zoe Bennett'in birini öldürmesi söz konusu bile olamazdı. Ve sanki laboratuvardaki bir numuneymişim gibi tartışılmaktan nefret ediyordum.

Dorian bana sert bir bakış attı ama görmezden geldim.

"Bayan Bennett," diye başladı Vincent, "sizi sorgulamak için içeri almamız gerekecek. Bu gece burada sihirle işlenmiş bir cinayet var ve anladığımız kadarıyla olaydan birkaç dakika sonra suç mahallini terk ediyorsunuz."

"Hiçbir suç mahallini terk etmiyorum," dedim çabucak. Her ne kadar mahkûmiyetimi bir sır olarak saklamak istesem de, şimdi itiraf etmenin ve son bir saatimi nerede geçirdiğimi açıklamanın tam zamanı olabilirdi. En azından katil olmadığımı kanıtlamış olurdum. Ne kadar sallantılı olsa da bir mazeretim vardı. Bu beni kötü bir duruma düşürebilirdi ama bu sihirli parmaklıkların ardına

konulmaktan milyonlarca kez daha iyiydi. Ya da daha kötüsünden. "Az önce morgun içinde orada çalışan bir patoloğla konuşuyordum. Adı Jeffrey Baker ve içeri girip onunla konuşursanız bana kefil olacağından eminim."

İnfazcılardan ikisi Vincent'a bakmadan önce göz göze geldiler, üçünün arasında garip bir ifade geçti. Dorian bir kez daha bakışlarımı yakalamaya çalışarak bana baktı. Ama açıkçası, haftalardır peşimde olan bu adamla hiçbir şey yapmak istemiyordum. Bu yüzden her ne söylemeye çalışıyorsa duymazdan geldim. Beni takip ediyordu ve anladığım kadarıyla diğer üç İnfazcı'yı doğrudan bana yönlendirmişti.

Masum olduğumu bildiği açık olmasına rağmen beni tuzağa düşürmüştü.

Grup sessizliğe gömülürken Dorian boğazını temizledi. "Zoe, kurban Jeffrey Baker. Morgda bir iblis ona saldırdı ve ruhunu emdi."

"Baker öldü mü? Bir iblis tarafından mı?" Kulaklarımda kan uğuldadı ve koğuşların beni hâlâ sıkı sıkıya tuttuğunu fark etmeden önce neredeyse tökezleyerek geri çekiliyordum. Bir alarm çığlığı atmaya zorlandım, bu yeni bilgi bağımlı beynime yerleşirken görüşüm bulanıklaştı. Jeffrey Baker ölmüş *olamazdı*, özellikle de bir iblis tarafından saldırıya uğradığı için. Bu mümkün değildi. Ona eziyet eden iblis gerçek değildi. Eşyalarını havaya kaldırıp etrafında döndüren iblis *bendim*. Beş dakika önce, biraz titrek olsa da hayatta ve iyiydi.

Eğer iblis gerçek olsaydı... Gözlerimi sıkıca kapattım. Bunu düşünemezdim bile. Çünkü bu, patoloğun yardım çağrısını görmezden geldiğim anlamına gelirdi. Meşru olanını.

Onu kurtarabilirdim ama bunun yerine tam tersini yaptım.

"Duvara çizilmiş bir çağırma rünü vardı. Bir rafın arkasına gizlendiği için görememiş olabilirsin," diye devam etti Dorian ve beni karanlık düşüncelerimden kopardı. "Yani, bir büyücü iblisi oraya sadece patoloğa saldırmak amacıyla çağırmış olmalı, eğer gerçekten hedeflenen kurban oysa. Orada çalışan başka birini de hedef almış olabilir. Ne olursa olsun, rünün varlığı bunun bir cinayet olduğunu gösteriyor."

"Dorian," diye tersledi baş infazcı, uzun boylu adama ters ters bakmak için başını çevirdi. "Yeter artık. Ona bu kadar çok ayrıntı vermeyi bırak."

"Sadece onu neden sorgulamak için götürmemiz gerektiğini açıklıyorum," dedi Dorian, karanlık ve girdaplı gözleri yüzümden hiç ayrılmadan. "Bu standart prosedür değil mi?"

"Standart bir prosedür yok. Artık yok."

Kulağa ne kadar çılgınca gelse de, İnfazcı'nın ne demek istediğini anlamıştım. Yıllar önce, dört coven - Kemik, Kan, Yükselen Güneş ve Gölge - cadıların ve büyücülerin insan güdümlü bir dünyada geçinmelerine yardımcı olmak için yönetim organları, kolluk kuvvetleri ve özel programlardan oluşan sağlam bir altyapı üzerine inşa edilmiş hareketli bir topluluktuk. Ancak iblis savaşından sonra her şey geri çekildi. Başka seçenek yoktu. Dünyada çok azımız kaldığından, açık pozisyonları dolduracak kadar büyücü yoktu. Bunun sonucunda da tam bir organizasyon eksikliği, yani kaos ortaya çıktı ve tüm o özel programlar çöpe atıldı. Bir büyücünün yardıma ihtiyacı olduğunda başvurabileceği hiçbir yer yoktu. Artık yok.

Eğer bir şey yapmak istiyorsanız, bunu kendiniz yapmak zorundaydınız.

"Haydi. Artık bizimle geliyorsun," dedi Vincent bana dönerek. "Bunu kolay yoldan ya da zor

yoldan yapabiliriz."

"Zor yol nedir?" Sormadan edemedim.

Çünkü bir yanım mücadele etmek istiyordu. Bunun nasıl görüldüğünü biliyordum. Jeffrey Baker çağırılan bir iblisin saldırısı sonucu ölmüştü ve onun öldüğü sırada binadan çıkarken yakalandığım için omzumda cadı malzemeleriyle dolu bir çanta vardı. Katilin ben olduğumu düşünmelerine şaşmamalı. Şimdi onlarla gidersem, beni sokaklardan ne kadar uzak tutacaklarını bilemezdim. Beni gerçekten dinlerler miydi? Yoksa beni hemen hapse mi atacaklardı?

"Zor yoldan mı?" Adam bakışlarını bana dikti. "Seni bağlarız ve arabamın bagajına atarız."

Doğru. Yani, bunu yapmanın zor bir yolu olduğunu söylediğinde şaka yapmıyordu...

"Kulağa ne kadar eğlenceli gelse de, sanırım kolay yolu seçeceğim." Belki yeterince uzun süre iyi davranırsam, savunmalarını düşürürler. Çoğu insan beni hafife alır. Bu İnfazcıların da farklı olmayacağına dair bir his vardı içimde.

Vincent parmaklarını diğer adamlara doğru salladı ve onlar da üzerimdeki koruyucuları indirdiler. Bedenim hareket özgürlüğünün verdiği rahatlamayı hemen hissetti ve bir iç çekişle omuzlarımı geriye attım. İnfazcılar daha yakına kaydılar, yüzleri hâlâ kapalı ve sertti. Bir an için bana arabaya kadar eşlik edeceklerini sandım ama kandırıldığımı çok geçmeden anladım.

Vincent bir kolunu kaldırdı ve turuncu bir elektrik patlamasını vücuduma doğru fırlattı. Karşı koymak için tekme atmaya çalıştım ama bacaklarım tepki vermedi. Hastalıklı tatlı bir koku burun deliklerimi doldurdu ve derin bir korku ve bitkinlik hissi üzerime çöktü.

Karanlık etrafımı sardı. Ona karşı savaştım. Ama sonra her şey sessizleşti.

Altımdaki toprak kaydı. Yüzüm sert ve soğuk bir şeye çarptı. Her şey titreşti ve deniz gibi yuvarlandı. Kollarımı hareket ettiremiyordum. Bileklerim ağrıyor ve yanıyordu.

Gözlerimi açtığımda karanlık gölgelerden başka bir şey görmedim. Bu bana alt alemini ve içinde yaşayan karanlık, tehlikeli iblisleri hatırlattı. Derin bir nefes aldım ama ağzıma kan tadı geldi.

Gözlerim kapandı. Onları açık tutmak için mücadele ettim ama dinlemeyi reddettiler.

Bilincim geri geldi. Dünya hareketsizdi, ayaklarım yerdeydi ve ellerim arkamdaydı. Kıpırdandım ve altımda bir sandalyenin kıvrımlarını hissettim ve ahşabın kusursuz gıcirtısını duydum.

Kafatasımda zonklayan basınca ve boğazımı tıkayan mide bulantısına karşı savaşıarak yavaşça gözlerimi açtım. Gözlerimde parlak bir ışık parlıyordu ve birkaç kez gözlerimi kırpmak zorunda kaldım. İçinde hiçbir şey yoktu.

Odaklan.

Bulanıklık bir an sonra dağıldı. Tepedeki ampulün ışığı parlıyordu ve açık panjurların arasından yıldızlar gökyüzünde parılıyordu. Gözlerimi tekrar kırıştırdım, toz ve küf kokusu duyularımı doldururken nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Metrelerce uzanan, nemli beton zeminli ve paslanmış metal kirişlerin yüksek bir tavana kadar uzandığı geniş ve boş bir alandı. Başka bir deyişle, bir tür terk edilmiş depo. Ve içindeki tek şey bir masa ve iki sandalyeydi.

Bir tanesine oturdum. Bu tam olarak doğru değildi. Birine bağlanmışım. Diğerinde yaşlı İnfazcı Vincent oturuyordu. Yüzüme sıcak büyü püskürten lider. Sandalyede arkasına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, beni inceliyordu.

"Bu gerçekten gerekli mi?" Gözlerim metal masanın üzerine dağılmış eşyalara takılınca bir çırpıda söyledim. Hançerim, yüz dolar nakit para ve bazı rastgele evrak parçaları.

Öne doğru eğildi ve dirseklerini masanın üzerine koydu. "Bu gerçekten gerekli mi?"

"Beni bayıltmak," dedim. "Beni bağlamak. Bazı erkekleri kaybettiğini biliyorum ama bu konuda biraz aşırıya kaçmıyor musun?"

"Bir cinayetin tek şüphelisi sensin." Omuzlarını silkti ve parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. "Ve herhangi bir cinayet değil. Bir adamın ruhunu almak için bir iblis çağırıyorsunuz, Bayan Bennett."

"Bana Bayan Bennett demeyi kes," dedim, içimde bir öfke titreşerek. "Ve ben kimseyi öldürmedim. Hayatımda hiç iblis bile çağırmadım, nasıl olur da bir adamı öldürmek için iblis kullanabilirim?"

"Ne yazık ki kanıtlar aleyhinize yığılıyor." Adam önündeki bazı kâğıtları karıştırmaya başladı ama içimden bir ses orada bu davadan bahseden hiçbir şey yazmadığını söylüyordu. Kim bir dosyayı bu kadar çabuk bir araya getirebilirdi ki? Ne bir asistan, ne bir resepsiyonist, ne de her şeyi yapacak İnfaz Memurlarından başka kimse vardı. Masum cadıları öldürmek için etrafta koşuşturduklarından, bunun için evrak hazırlayacak zamanları da olmazdı. Yani bunların hepsi göstermelikti ve bu da içimde kaynayan öfkeyi daha da artırıyordu.

"Eğer katil sen değilsen, Baker'ın ölümünden hemen sonra neden hastanenin arkasındaki ara sokaktaydın?" diye sordu.

Sinirli bir şekilde sıcak hava üfledim. "Sana söyledim. Sen gelmeden beş dakika önce morgda adamla konuşuyordum. Konuşmamız gereken bir iş vardı."

"Akşam saat on birde," dedi İnfaz Koruma Memuru, kaşlarını kaldırarak, "bir morgun içinde, işte olması bile planlanmamış bir patoloğa konuşuyordunuz. Peki tam olarak ne konuştunuz?"

Bu adam hızlı çalışıyordu. Ya öyle ya da Jeffrey Baker'ın bu gece binada olmaması gerektiğini bildiği için blöf yapıyordu. Patologların hiçbiri bu kadar geç saate kadar çalışmıyordu. Bu yüzden gece on biri seçmişti. Böylece kimse bir cadının morgda bir şeytani kovduğunu görmeyecekti.

Kalbim küt küt atıyordu. Gerçek bir iblis. Eğer onu daha ciddiye alsaydım, bunların hiçbiri olmazdı.

Şu anda oluyor. Ve o hala hayatta olurdu.

Vincent'ın keskin gözleri masanın öbür ucunda benimkilerle buluşunca yerimde kıpırdandım. Ciddi bir boka batmıştım ve bundan kurtulmanın tek yolu başka bir suçu kabul etmektir. Elbette, bu bizim büyü yasalarımıza aykırı değildi, ama büyücülerin kendilerinden birini insan kolluk kuvvetlerine teslim ettiği ilk sefer de olmazdı. Ve bu adam beni her şekilde alaşağı etmek istiyor gibi görünüyordu.

"Eee?" Öne doğru eğildi, gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı. Neredeyse... istekliydi. O anda Vincent'ın muhtemelen benim suçlu olmamı *istediğini* anladım. Bu onun hayatını kesinlikle çok daha kolaylaştıracaktı. Gerçek katili bulmak için zaman ve kaynak harcamak zorunda kalmayacaktı, ki her ikisine de sahip değildi. "Bir açıklaman var mı yoksa orada öylece oturup aptal gibi bana mı bakacaksın?"

"Jeffrey Baker birkaç gün önce benimle temasa geçti." Sert metal sandalyenin üzerinde kıpırdandım ve ipler bileklerime daha da battığında irkildim. "Teyzesinin ona musallat olduğunu düşünüyordu."

Kaşlarını kaldırdı. "Yani, onun için doğaüstü bir sorunla ilgilenmeni mi istedi? Neden *seni* araması gerektiğini düşündü?"

Yutkundum, ne kadar bilgi vermem gerektiğinden tam olarak emin değildim. "Şehirde insanların bu tür şeyler hakkında konuştuğu bazı barlar ve gece kulüpleri var. Ben... Ben orada kendimi tanıttım diyebilirim. İnsanlar şeytanlarını kovabilecek bilgi ve beceriye sahip olduğumu biliyorlar. Gerçi çoğu zaman onların hayalet olduğunu düşünüyorlar."

"Bir dakika bekleyin." Adam uzun parmağıyla metal masaya vurdu, bu ses uçsuz bucaksız alanda yankılandı. "Bana iblisleri insanlarla tartışmak için dış kanallardan geçtiğinizi mi söylüyorsunuz? Bunun hepimizi açığa çıkarabileceğinin farkında mısınız? Ve insanlık yaşamak için çok tehlikeli olduğumuza karar verirse hiçbir şey yapamayacak kadar azı."

"Çoğu zaman iblislerin olmaması dışında," dedim, bunun sorusunu gerçekten yanıtlamadığını biliyordum. Doğrusu, güçlerimizi halka açıklamamızın zamanının geldiğini düşünüyordum. Kendimizi çok uzun zamandır kendi küçük baloncüğümüzde tutuyorduk. "Genellikle bu raporlar aşırı aktif bir hayal gücü ya da sevdikleri birinin onlara musallat olduğu umudu nedeniyle gelir. Çok az uyku. Ya da çok fazla uyuşturucu. Aslında, sadece bir kez gerçek bir iblisi kovdum. İşaretimi bu şekilde aldım."

İnfazcı bana uzun ve kaynayan bir bakış attı. "Eğer bunu sadece bir kez yaptıysan, nasıl bu kadar tanınır hale geldin?"

Yüzümü buruşturdum ve bakışlarımı kaçırdım. Milyon dolarlık soru. Ya itiraf edecektim ya da bir yalanlar ağı örecektim ama içten içe biliyordum ki suçlarımı ortaya dökme zamanım gelmişti. Adımı temize çıkarmanın tek yolu buydu. "Şeytanlarını kovuyormuş gibi yapıyorum. Temel olarak, gerçekte bir sorunları olmasa bile sorunlarını hallettiğimi düşünmelerine izin veriyorum."

Adam bana baktı, yüz ifadesi az önce paylaştığım şey hakkında ne düşündüğü ya da ne hissettiği

hakkında hiçbir fikir vermiyordu. "Anlıyorum."

"Gerçeklik hissi yaratmak için genellikle bir sürgün rünü çizerim," diye devam ettim. "Morg masasının üzerinde bir tane vardı. Görmediniz mi?"

"Morg masasındaki tek şey Jeffrey Baker'in cesediydi."

Kâğıtları bir kez daha karıştırdı ve nefesini verdi; acı kahve kokusu, ham gücün sarhoş edici tadıyla birlikte masaya yayıldı. Tepki olarak ensem diken diken oldu ve beni uyardı. Bu adamın ciddi olduğu kesindi. Ve gücü çoğundan çok daha güçlüydü, muhtemelen Baş İnfazcı olarak işe alınmasının nedeni de buydu. Burada dikkatli olmam gerekiyordu. Yanlış bir hareket yaparsam, o gücü ruhuma doğrultabilirdi.

Bir süre sonra, elindeki belgelerde ilginç bir bilgiye rastlamış gibi başını kaldırıp baktı. "Burada Hank ve Lily Bennett'in kızı olduğunuzu görüyorum."

Acı kalbimi titretti ama kendimi bu duyguyu içimde saklı tutmaya zorladım. Ağlamayacaktım. Burada ağlamayacaktım. Bu adamın önünde olmaz. "Bu doğru. Beş yıl önce iblis savaşında öldüler."

"Hank Bennett," diye devam etti adam, sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi. "Bu isim neden bir şeyler çağırıyor?" "Nedenini bildiğinden oldukça eminim," dedim.

"Dolandırıcılıktan birkaç yıl hapis yattı, değil mi? İnsan hapishanesinde." Adam başını salladı, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Baba gibi, kız gibi."

Kalbim çok hızlı atıyordu. Bunun bir tür hakaret olması mı gerekiyordu? Yoksa polisi arayıp yaptığım şey için beni ihbar etmeyi mi planlıyordu? Elinde suçlu olduğuma dair bir kanıt yoktu ki... Lanet olsun. Orada oturup bir aptal gibi her şeyi itiraf etmiştim. Beni kaydediyor olabilirdi. Sonra da kaseti geçmişte suçlu büyücülerle uğraşan ajanlara verebilirdi.

Peki ya büyükanneme ne olacak?

"Bu ifşaatları ekibimle tartışmaya gidiyorum." İnfazcı ayağa kalktı ve beni boş depoda yalnız bırakmadan önce masadaki kâğıtları topladı. Dışarı açılan bir kapıdan içeri adımını attığında, gözlerim Dorian'ın canlı ay ışığında siluet haline gelmiş gölgeli çerçevesine takıldı. Yüzünü göremeyecek kadar karanlıktı ama omuzlarındaki sertlikten gergin olduğunu anlayabiliyordum.

Neden diğerlerine eksilerimden bahsetmemişti? Diğer İnfazcılar gelmeden önce ara sokakta bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Bana yardım etmeye mi çalışıyordu? Yoksa desteğin gelmesi için yeterince uzun kalmamı sağlamak için bir tür numara mıydı?

İnfazcılar odaya tekrar girene kadar huzursuz bir sessizlik içinde birkaç dakika geçti. Dördü de benden önce içeri girdiler, elleri arkalarında bir tür asker özentisiymiş gibi dimdik duruyorlardı. Bir anlamda öyleydiler de. İhtişamlı günleri çoktan geçmiş olan Warlock askerleri.

"Bunu konuştuktan sonra, şu anda sizi mahkum etmek için yeterli kanıtımız olmadığına karar verdik," dedi baş İnfazcı, kaşlarını öylesine çattı ki, derisi kırış kırış oldu.

İçimi bir rahatlama duygusu kapladı ve güçlü görünmek için gösterdiğim tüm iyi niyetime rağmen omuzlarım öne düştü. Fark ettiğimden daha fazla korkmuştum ve gitmekte özgür olduğumu duymak tüm benliğimi

bedenim zayıf ve titriyordu. Bileklerimi sıkıca saran büyülu bağlar olmayacaktı, insan hapishane hücresi olmayacaktı, ama en önemlisi eve, büyükanneme gidebilecektim.

"Ancak," diye devam etti adam, rahatlamamı bir anlığına durdurarak, "sen hâlâ bir numaralı şüphelimizsin, bu yüzden hançerini ve yasadışı yollardan elde ettiğin parayı saklayacağız. Dürüst olmak gerekirse, gitmene izin vermekte tereddüt ediyordum, ama Dorian uygun bir uzlaşmayla geldi."

Bakışlarım Dorian'ın sert yüzüne takıldı, içimde şaşkınlık ve kızgınlık titreşiyordu. Bir uzlaşma mı? Bundan sonra söyleyecekleri şeyden hoşlanmayacağıma dair bir his vardı içimde. Ve o paraya ihtiyacım vardı, hançerimden bahsetmiyorum bile. Kendi kolum kadar benim bir parçamdı. Onsuz güçlerim çok sınırlıydı, muhtemelen İnfazcıların onu elimden almak istemelerinin nedeni de buydu.

"İnfaz Memurlarımız yetersiz ve katilin izini sürmek ve düzenli devriyelerimize devam etmek için yeterli insan gücümüz yok. Eğer katil siz değilseniz..." Vincent devam etmek için boğazını temizlemeden önce sözünü kesti. "Bu yüzden sana adını temize çıkarman için bir şans vereceğiz. Katili bulmak için Dorian'la birlikte çalışacak ve onu içeri tıkacaksın. Bunu yaparsan gitmekte özgür olacaksın."

Tartışmak için ağzımı açtım ama Dorian bana bir uyarı bakışı daha attı. O zaman bu onun fikriydi. Bu uzlaşma. Meclis liderleri için çalışma fikrinden ne kadar nefret ettiğimi bilmiyordu. Hayatımın son beş yılını kendimi onların etkisinden olabildiğince uzak tutmaya çalışarak geçirmiştım.

Ailemin öldürölmesinin sebebi onlardı. Ve o zamandan beri ne benim ne de büyükannem için hiçbir şey yapmadılar.

Onlara borçlu olmak istemedim. Ama başka seçeneğim yokmuş gibi görünüyordu.

Cadının Laneti'ni almak için buraya tıklayın.

YAZARIN NOTU

The Bone Coven Chronicles'ın ön hikâyesini okuduğunuz için çok teşekkürler. Seri için bir novella yazmaya karar verdiğimde, Zoe'nin işaretini nasıl aldığını gerçekten anlatmak istedim. Bu onun geçmişinin çok önemli bir parçası ve burada olan her şey sadece onun karakteri için değil, doğaüstü dünya ve yaklaşmakta olan savaş için de kalıcı bir etkiye sahip.

Umarım bu özel bülteni okumaktan keyif almışsınızdır. Dorian'ın cameo'sunu fark ettiniz mi?
İpucu: Barda ortaya çıkıyor ;-)

YAZAR HAKKINDA

Jenna Wolfhart, şehir fantezisindeki tekmeleyici kadın kahramanlar aracılığıyla yaşayan bir Buffy özentisidir. Kütüphanecilik alanında doktorasını tamamladıktan sonra tam zamanlı bir yazar oldu ve günlerini kafasındaki fantastik hikayeleri yazarak geçirdiğine inanmıyor. Yazmadığı zamanlarda yıldızları izlemeyi, Netflix izlemeyi ve bol miktarda kahve içmeyi seviyor.

Amerika'da doğup büyüyen Jenna, şimdi eşi, köpeği ve hamster'ıyla birlikte İngiltere'de yaşıyor.

İletişime geçmek ister misiniz? Jenna okuyucularından haber almayı seviyor!

Onu internette bulabilirsiniz:

jennawolfhart.com

jenna@jennawolfhart.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.